SS-MANA

OTÁZKA KRVE

Der Reichsführer SS
SS-Hauptamt-Schulungsamt

SS-MAN A OTÁZKA KRVE

Vydavatel: Der Reichsführer SS, SS-Hauptamt-Schulungsamt

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/SSHauptamtSSMannUndBlutsfrage42Doppels.Scan_201611/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Zákony života **8**

Zákon boje 8

Zákon plodnosti 10

Zákon selekce 11

Vliv prostředí 14

Národ a rasa **16**

Význam jednotlivých ras 18

Vznik ras 19

Původ a geneze nordické rasy 19

Charakteristiky rasy 23

Rasy německého národa 25

Nordická rasa 27

Rasa a kultura 29

O dědičnosti **31**

Změny dědičnosti 34

Prostředí a genetická výbava 41

Rasové míšení 42

Voják a rasa 46

Selekce a šlechtění **48**

Výběr partnera 50

O příbuzenské plemenitbě 56
Protiselekce a degenerace 74
Válka a protiselekce 76
Boj proti méněcennému dědičnému materiálu — státní opatření 77
Politika velkých prostorů — rasa — plodnost 100
Demografická opatření v novém Německu 103
Pokrevní myšlenka v SS 105
Schutzstaffel jako výběr převážně nordických lidí 105
Výběr partnera 107
Lebensborn — sociální péče 111
SS a utváření osudu nordické rasy 112

SS-MAN A OTÁZKA KRVE

(Biologické základy a jejich vhodná aplikace pro zachování a posílení nordické krve)

„Úspěch naší práce neměřím růstem našich silnic. Neměřím ho v našich nových továrnách, neměřím ho ani novými mosty, které stavíme, ani divizemi, které verbujeme. Skutečným rozhodujícím faktorem úspěchu naší práce je německá mládež. Pokud se počet mládeže zvýší, pak vím, že náš lid nezahyne a že naše práce nebyla neplodná.“

Adolf Hitler na čestném sjezdu strany 1936

Podíváme-li se na vojenské úspěchy, které německý voják, zajištěný jednotnou frontou vlasti, získal od vypuknutí současné rozhodující bitvy, máme před sebou jedinečnou řadu úspěchů. Známe holá fakta a žasneme. Teprve následující generace však budou schopny plně pochopit a posoudit toto období největšího německého triumfu.

Za 18 dní němečtí vojáci převálcovali polská vojska a zcela je rozdrtili. Vznešená píseň bojovníků z Narviku se bude zpívat ještě po staletí. Za několik dní byly zničeny armády Nizozemska a Belgie a nejmocnější a největší vojenský stát Evropy, Francie, musela po 34 dnech německého útoku složit zbraně. Během několika týdnů byly poraženy země jihovýchodní Evropy, které do války zatáhla Anglie. Osud posledních a nejsilnějších protivníků byl rovněž zpečetěn a je neodvolatelný. Jsou to jen německé technologie, které vyhrávají tato vítězství? Ne!

Vůdce a vedení, důstojníci, poddůstojníci a mužstvo, ti všichni sehráli rozhodující roli v našem úspěchu. Abychom správně pochopili a porozuměli základům našich úspěchů, musíme se podívat mnohem hlouběji. Kořeny tkví v hodnotách naší krve a v dodržování zákonů života. Cílem této práce je seznámit se s nimi v hrubých rysech a vyvodit z nich potřebné závěry.

Ze všech živých bytostí dosáhl člověk nejvyššího stupně vývoje, přičemž vycházel z nejmenších zárodků. Jeho zvláštní postavení ho však v žádném případě nezbavuje povinnosti dodržovat nadřazené zákony života.

Zákony přírody postupují podle nezměnitelné, neovlivnitelné vůle. Je proto nutné tyto zákony uznávat. Jejich dodržování je třeba považovat za nezbytnou podmínku zachování a dalšího rozvoje života. Stejně jako všechny ostatní živé bytosti (rostliny, zvířata) podléhá i člověk nutkání působit na své okolí. Nerespektování přírodních zákonů vede k úpadku, degeneraci a nakonec k zániku.

Nacionální socialismus usiluje o obnovení přirozeného řádu života a dal lidstvu potřebné státní uznání platnosti přírodních zákonů.

Zákony života

„Snaha člověka vybudovat něco, co by odporovalo železné logice přírody, ho přivádí do konfliktu s těmi principy, kterým on sám výlučně vděčí za svou existenci.“

Adolf Hitler „Mein Kampf“

Lidskému duchu se podařilo proniknout do mnoha přírodních zákonů.

Zákon boje

Naše znalosti o vývoji života na Zemi jsou z velké části založeny na nalezištích a fosiliích. Nacházíme je ve vrstvách zemské kůry, které jsou nám přístupné. Zkoumání znovu a znovu odhaluje, že v nejstarších vrstvách zemské kůry nacházíme velmi jednoduché, nízké formy, v pozdějších vrstvách nacházíme vyvinutější organismy a konečně v nejmladších vrstvách nacházíme organismy nejvyvinutější.

Vývoj dále pokračuje

Vývoj znamená změnu, růst, rozmnožování, expanzi atd. Každý vývoj vyžaduje obrovské časové úseky. Nezná žádné zastavení. Život jednotlivé bytosti v průběhu vývoje druhu zcela zaniká a nemůžeme očekávat, že se nám vývoj zviditelní během naší vlastní krátké existence. Každý vývojový proces dosáhne určitého stupně či

úrovně. Tento proces není v žádném případě ukončen, ale nepřetržitě pokračuje.

Jak do těchto procesů zasahuje příroda? Procházíme-li světem s otevřenýma očima, vidíme, že všude probíhá nelítostný boj. Boj o bytí či nebytí.

Boj je základním přírodním zákonem.

Boj za život a zachování druhů

Za všechno se musí bojovat: O potravu, půdu atd. Jedna rostlina se snaží vytlačit jinou ze stejného životního prostoru, zvíře bojuje proti zvířeti. Hlubší smysl tohoto věčného, zdánlivého boje o život je následující: Vše slabé a méněcenné je zničeno. Pouze silné a vitální se může rozmnožovat.

Cílem je tedy selekce směrem vzhůru, aby se zachovalo to nejlepší. Musíme pouze správně rozpoznat přirozené procesy a jednat podle nich. To, co naši předkové správně rozpoznali instinktivně, protože měli k přírodě mnohem blíže, se musí opět stát naším společným dobrem. Nezáleží na jednotlivci, ale na podpoře a zachování druhu.

V nacionálněsocialistickém pojetí to znamená: „Společné dobro před vlastním zájmem“ nebo „Jednotlivec není nic, národ, rasa je všechno.“

Každý národ potřebuje prostor k životu. Boj o životní prostor se bude ve světových dějinách odehrávat znovu a znovu. Jen rostoucí, zdravý národ má morální právo rozšiřovat svůj životní prostor a v případě potřeby za něj bojovat.

Zákon plodnosti

Zvířata a rostliny produkují mnohem více potomků, než je nutné k udržení jejich populace.

Zde je několik příkladů: Zvířata a rostliny produkují více potomstva, než je nutné k přežití. Semenáček rostliny vyprodukuje 4 000 semen. Kdyby všechna vyrostla a rozmnožila se, bylo by po pěti letech 256 000 000 000 000 000 květů. Do šestého roku by se nevešly na povrch planety. Jedna treska obsahuje 3 až 4 miliony vajíček. Kdyby se po několika generacích objevili všichni její potomci, byly by jich plné všechny vody na Zemi. Takových příkladů lze uvést dle libosti více a více.

Plodnost zaručuje kontinuitu

Obrovská plodnost, s níž se v přírodě opakovaně setkáváme, zažívá nezbytné omezení zničením velkého počtu jednotlivých bytostí. Vyhlídky na život druhu nejsou pro všechny živé bytosti stejné.

Plodnost je však předpokladem zachování dostatečného počtu živých bytostí, aby nedošlo k vymření druhu. Bez plodnosti není možný další vývoj.

Od rozvoje plodnosti se bude odvíjet i naše budoucnost. Počet jesliček musí být mnohem větší než počet rakví. Pak budeme schopni úspěšně vzdorovat veškerým na nás se valícím nebezpečím a realizovat právo, které nám díky našemu vedoucímu postavení v Evropě připadá.

Zákon selekce

V přírodních podmínkách probíhá selekce zcela jinak než v kulturním prostředí. To souvisí s tím, že prostředky, kterými se selekce uskutečňuje, jsou v přírodě jiného druhu než cesty, kterými se selekce ubírá v kultuře.

Rozlišujeme mezi nimi:

1. přirozenou selekci.

2. umělou selekci.

V boji o existenci umírá to vadné.

V přírodě je selekce výsledkem boje o existenci. Dědičné změny jsou u „divokých“ forem vzácností. Změny, které nejsou pro daný druh vhodné a

neprospívají jeho dalšímu zachování, jsou okamžitě vymýceny, protože již nesplňují podmínky existence.

Příkladem může být např: V makovém poli se náhle objeví předčasně dospělé formy. Co se stane? Tobolky se semeny prasknou dlouho předtím, než jsou zralé. Semena spadnou na zem a jsou zničena při příští výsadbě. Nebo: Mezi hnědými zajíci se náhle objeví bělosrsté formy - tzv. albíni. Nápadně se odlišují od svého okolí. Jako první svého druhu se stanou viditelnými pro nepřítele a padnou mu za oběť.

Přírodní selekce prakticky eliminuje jakékoli zhoršení dědičného (genetického) materiálu. Ve stavu péče, pod ochranou člověka, se defektní tvorové zachovávají. Chovatel myslí pouze na prospěšné změny bez ohledu na zachování plemene. Cíl umělé selekce se ne vždy shoduje s cílem přirozené selekce, jejímž cílem je pouze zajistit pokračování druhu.

Člověku se podařilo vyšlechtit velké množství plemen zvířat a rostlin, která splňují jeho požadavky. Pokud jsou tyto formy chovu ponechány přírodě, v krátké době zahynou. Například bezsemenné ovocné odrůdy lze zachovat pouze roubováním nebo řízkováním. Naše plemena slepic a hus ztratila v důsledku přibývání hmotnosti schopnost létat, která je pro přírodní podmínky nezbytná.

Pojem „boj o existenci“ však nesmíme nikdy použít pro hospodářský život. Chápeme jej jako čistě biologickou skutečnost života.

Umělá, často nepřirozená selekce probíhá ve velkém měřítku u všech civilizovaných lidí. Duševně méněcenní lidé, zločinci a nemocní jsou často zachráněni před vyhynutím. Tímto způsobem se špatný dědičný materiál nejen uchovává, ale také předává dalším generacím. Zejména výdobytky medicíny zabraňují selekci, která se kdysi uplatňovala u lidí. U přírodymilovných lidí prostých moderní morálky, jak si musíme myslet o našich předcích, působily stejné selekční síly jako u zvířat. Díky této selekci se člověk stal více vyvinutým. Rozvoj kultury a zejména civilizace však způsobil, že přírodní zákony byly zapomenuty. Člověk může jejich působení oddálit, ale nikdy je nemůže odstranit. Stejně jako byly v průběhu dějin naší planety vyhubeny četné živočišné a rostlinné druhy, byly zničeny celé národy, protože porušovaly přírodní zákony.

V následujícím textu si ukážeme způsoby a prostředky, které již byly v nacionálněsocialistickém státě použity k tomu, aby se úpadek našeho národa změnil ve vzestup.

Adaptace - hranice vlivů prostředí

Prostředí formuje vzhled

Prostředí klade na každého jedince určité nároky. Kdo těmto nárokům nevyhovuje nebo je neumí zvládnout, je zničen nebo si musí hledat vhodnější prostředí. Prostředí se přímo podílí na selekčním tlaku (efektu). Ten nemusí vždy směřovat k dokonalosti. Známe příklady opačné: Obří jeleni, kteří kdysi žili v naší oblasti, získali v průběhu mnoha generací stále rozsáhlejší paroží. Špičky paroží byly nakonec od sebe vzdáleny několik metrů. Tento vývoj byl pro tento druh zhoubou. Zvířata se již nemohla skrývat v ochranném lese, protože jejich paroží se zachytávalo mezi stromy. Na otevřeném prostranství se snáze stávala obětí nepřátel. Vyhynuli.

Vnější vlivy mění vzhled rostlin, zvířat i lidí. Jako vysokohorská rostlina je plesnivec velmi dobře přizpůsoben svému prostředí. Často je ukotvený pouze ve skalních štěrbinách a drží se na svém místě. Chlupaté, úzké listy si poradí i s malým množstvím vody. Kvetení a tvorba plodů jsou přizpůsobeny krátkému období pěkného počasí. Pokud se semena horské podoby přesadí do údolí, roste plesnivec ve změněných podmínkách jinak. Chloupky ustupují, listy se rozšiřují a celá rostlina

je vyšší. Semena této nížinné formy však v horách opět nabývají vysokohorské podoby.

Příklad z živočišné říše: Pokud jsou dvě prasata ze stejného vrhu chována v různých výživových podmínkách, rozdíly se brzy projeví. Dobře krmené zvíře velmi brzy předčí to špatně krmené velikostí i hmotností. Takto odlišně vypadající zvířata používaná k dalšímu chovu produkují potomstvo, které by za normálních podmínek nevykazovalo žádné výrazné rozdíly.

Stejná zjištění platí i pro lidi, a to jak po fyzické, tak po psychické stránce. Tělesným cvičením lze nadprůměrně rozvinout určité orgány, cvičením lze získat dovednosti, pílí odpovídající znalosti. Vždy však musí být přítomny předpoklady, prostředí působí selektivně. Prostředí rozvíjí nebo brzdí. Nemění však dědičné dispozice.

Národ a rasa

„Vše, co na tomto světě není rasově hodnotné, je jako plevy.“

Adolf Hitler „Mein Kampf“

Co je to národ? Každý národ je navenek viditelné společenství. Stejná krev, stejná půda, stejný jazyk, zvyky, kultura a historie jsou nerozlučným poutem. „Národ je krevní řečiště, které pochází z věčnosti a vede do věčnosti.“ Každá žijící generace je pouze jedním článkem řetězu, který začíná u prvních předků a pokračuje do budoucnosti dalšími generacemi.

Společenství národa

Společně tvoří národní společenství. Existence jednotlivce má smysl pouze tehdy, je-li úzce spojena s celistvostí národa. Živí nositelé krve tohoto společenství jsou zodpovědní za utváření budoucích generací. Každý národ má svůj vlastní národní charakter. Kořeny národního charakteru jsou zakotveny v rasovém složení národa. Národ je společenstvím původu i osudu.

Co je to rasa? Velké množství živých bytostí umožňuje rozpoznat skupiny, které jsou si více či méně podobné a mají stejné fyzické vlastnosti. Mají stejnou povahu. Takové skupiny živých bytostí nazýváme „druhy“. Každý z nás ví, že výraz „psi“ nebo „kočky“ označuje určitý druh zvířat, která sdružujeme do skupin

na základě shodných fyzických a základních vlastností. V rámci druhu se tato podobnost týká mnoha, ale ne všech znaků. Proto je nutné další dělení druhu: na poddruhy nebo plemena (rasy). Jednotlivé rasy psů snadno rozlišujeme a víme, že kromě rozdílů ve fyzických vlastnostech mají jezevčíci a bernardýni, ovčáci a lovečtí psi určité rasové znaky, a proto je lidé využívají k určitým účelům.

Lidstvo žijící v dnešní době tvoří „druh“, lidé jsou mezi sebou plodní. Při pozorování a srovnávání bělochů, negrů nebo mongoloidů nám bude okamžitě jasné, že nestačí hovořit o druhu „člověk“ jako takovém, ale že pro přesné posouzení je třeba provést rozdělení na lidské rasy.

Každá rasa má své vlastní charakteristiky

Jednotlivé rasy můžeme rozlišit podle tělesných a povahových rozdílů. Každá rasa má určité vlastnosti a rysy, které jsou pro ni jedinečné. Tyto vlastnosti rasy se přenášejí na potomstvo.

Každá rasa má specifickou společnou genetickou výbavu. Dokud rasa zůstává čistá, přechází tento genetický materiál z jednoho pokolení na druhé. Kontakt s cizími rasami vede k míšení, které má vždy nepříznivé důsledky. Proto je nutné, aby se mezi lidmi stejné rasy

zvyšovalo rasové povědomí a aby se správně rozpoznalo nebezpečí rasového míšení.

Rasa je tedy skupina živých bytostí, která se vyznačuje společným vlastnictvím určitých dědičných znaků. Vždy plodí pouze svůj vlastní druh.

Každý národ se vyvinul z určitých ras v živou jednotu. Převládající rasa určuje národní charakter a má na něj jako dědičný materiál nezměnitelný vliv. Převládající nordická rasa dává německému národu jeho charakteristický ráz.

Význam jednotlivých ras

Rasa je založena na společné genetické výbavě. Ta určuje konkrétní fyzickou a duševní výkonnost. Existují rasy, které dokáží vytvořit vyspělé civilizace, a takové, které se samy od sebe nikdy nerozvinou. Existují rasy s hrdinským postojem a ty, které nemají odvahu bojovat.

Kulturní úspěchy jsou výhradně výtvorem kvalitních ras. Lidi stejné rasy spojuje společný krevní oběh. Vzestup lidstva následuje nebo končí zachováním čistoty a síly kulturně tvořivých ras. Každé míšení ras znamená snížení hodnoty hodnotnější rasy.

Vznik ras

Každá rasa má svůj vlastní šlechtitelský prostor

Velké rasy se vyvíjely po dlouhou dobu v samostatných obytných oblastech. Obrovské přírodní hranice vytvořily řadu sídelních oblastí. Původně si lidé z jedné sídelní oblasti byli díky malému počtu předků, stejnému prostředí a jejich vlivům ve všech ohledech velmi podobní.

Rasy jsou výsledkem vývoje. Ten se táhne po obrovská časová období a po celou dobu života rasy se neustále mění a podléhá přírodním zákonům. Neměli bychom však očekávat, že se nám postup tohoto vývoje zviditelní v krátkých obdobích několika generací.

Původ a geneze nordické rasy

Nordická rasa pochází z ledovcové západní, severozápadní a střední Evropy (obr. 1). Jádrová oblast nordické rasy zahrnuje oblasti dnešního Durynska, Severního a Baltského moře, Jutska a jižní Skandinávie. Vznik nordických charakteristik představuje selekční proces způsobený severským klimatem. Nordická rasa je výsledkem šlechtění a selekce v závislosti na prostředí. Chladné a vlhké podnebí s malým množstvím slunečního svitu přispělo k formování nordického lidu. V této oblasti

byli lidé tmavé pleti vymýceni. Zachovaly se světlejší formy (obr. 2).

Nordický člověk byl v rané fázi usedlým zemědělcem. Vynalezli pluh, který později převzaly i další národy, pěstovali obilí a chovali domácí zvířata. Zpočátku enormní nárůst populace tohoto nordického člověka vedl k novému, nezbytnému získávání prostoru a způsobil, že vlna za vlnou proudila do sousedních oblastí: do Evropy a velké části Asie. V každém případě se na domorodém obyvatelstvu podepsala, i když často jen dočasně, pečeť nordické morálky.

Ne: „Z východu přišlo světlo“, jak tvrdila věda, ale: „Ze severu přichází síla!“.

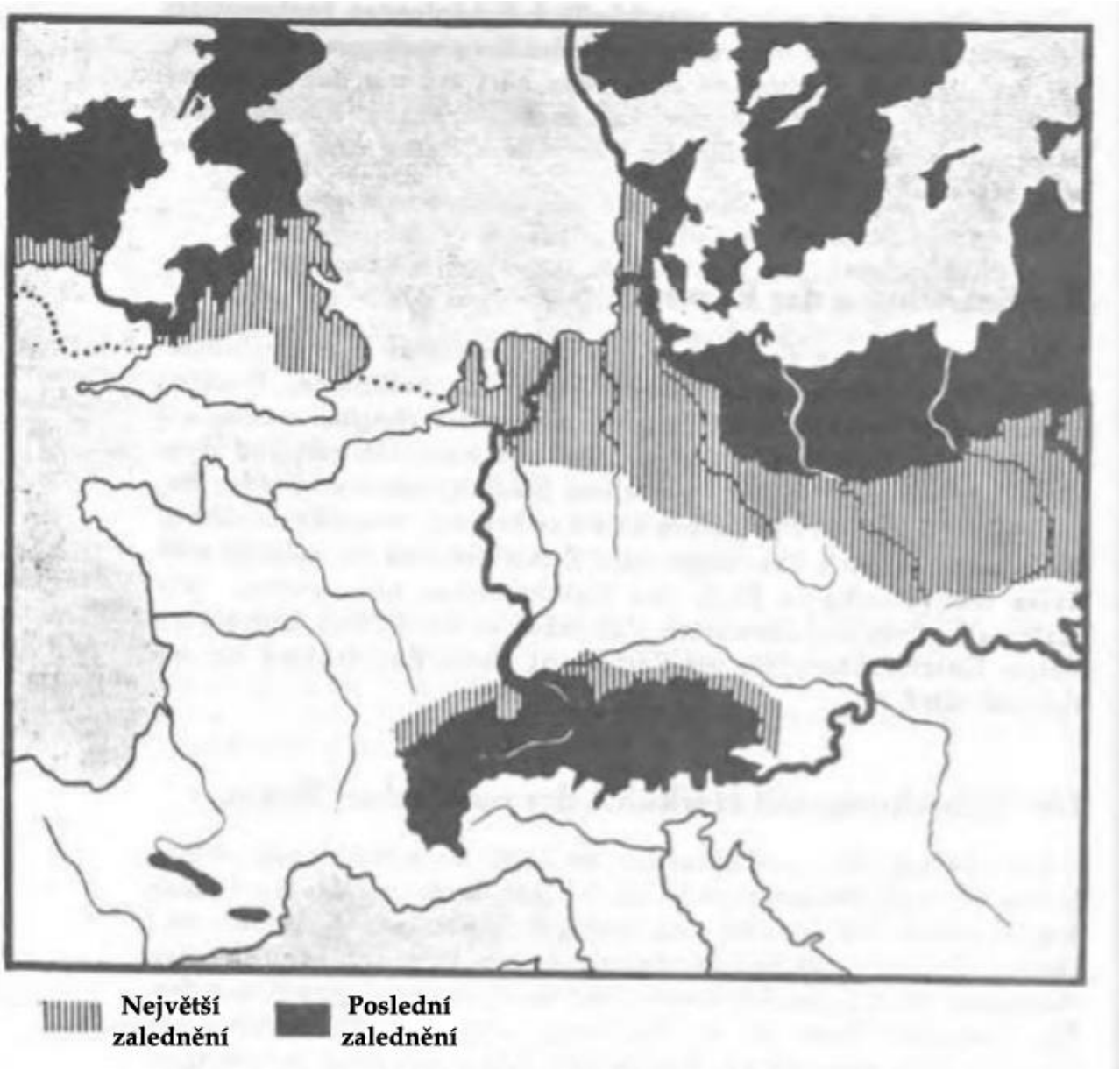

Obr.1 Největší a poslední zalednění v Evropě. V důsledku obrovského zhoršení klimatu došlo v Evropě k velkému zalednění. Obrovské masy ledu postupovaly ze Skandinávie přes Severní a Baltské moře. Veškerý život byl pohřben pod ledovým příkrovem o tloušťce často několika metrů nebo musel ustoupit do oblastí, které zůstaly bez ledu. Druhým centrem zalednění byly Alpy. Z nich postupovaly velké ledovcové proudy daleko a doširoka. Ledovce Salzach a Inn sahaly až k Braunau,

ledovec Isar až k Mnichovu. Ještě dnes můžeme v severním Německu vidět důkazy tohoto někdejšího zalednění v podobě „eratických bloků“, obrovských balvanů, které ledovce přinesly ze Skandinávie. Několik klimatických výkyvů opakovaně odsunulo ledovce zpět a umožnilo jim opětovný postup (meziledové doby). Jakmile chladné období konečně ustoupilo, uvolnila se severní oblast pro trvalé osídlení rostlinami, zvířaty a lidmi.

Obr.2. Jádrová oblast nordické rasy

Charakteristiky rasy

Tělesné, duševní a emocionální vlastnosti, které jsou dědičné, se nazývají rasové charakteristiky. Nejdůležitější fyzické charakteristiky rasy: Tvar lebky (dlouhá, střední, krátká lebka) - Tvar obličeje (úzký, široký obličej). Pozice čelistí - tvar nosu, barva očí, kůže a ochlupení.

Duševní a duchovní charakteristiky rasy: Činy a úspěchy jsou viditelným vyjádřením duševně-duchovního nastavení. Pohyby a gesta jsou formy, kterými se nám zprostředkovává prožívání jedince. Souhrn duševních vlastností se označuje jako rasová duše.

Lidské rasy se liší fyzicky i duševně. Pokud by existovaly pouze fyzické rozdíly, pak by otázka rasové příslušnosti byla zcela irelevantní. Souhrn vnímatelných charakteristik, vlastností a schopností člověka nám poskytuje jeho podobu.

Souhrn všech dědičných dispozic, které tvoří jeho povahu, vyúsťuje v jeho genetickou výbavu. Tyto dispozice se ve větší či menší míře projevují navenek. Je proto nesmírně obtížné vyvozovat závěry o duševních dispozicích člověka na základě jeho vzhledu. To platí zejména pro národy, na jejichž formování se podílejí různé rasy. Například člověk s odlišným vzhledem může mít snadno duševní a duchovní vlastnosti nordického člověka a naopak. Genetická výbava člověka je mnohem důležitější než jeho vzhled.

Zkoumáme-li jednotlivé evropské země z hlediska jejich rasového složení, všimneme si nejprve, že téměř ve všech zemích jsou zastoupeny stejné rasy. Nordickou rasu najdeme zastoupenou nejen v Německu,

skandinávských zemích, Anglii a Holandsku, ale také v Rusku, Itálii, Francii, Španělsku atd. V různých evropských zemích však najdeme také například východní rasy. Koneckonců to není to, co je důležité pro celkové rasové posouzení národa. Jde spíše o podíl jednotlivých ras v daném národě. A jedno je jisté: co se týče samotného počtu, je Říše v poměru nordické rasy daleko před všemi ostatními národy. Německo si přirozeně může nárokovat vedoucí postavení mezi nordicko-germánskými národy.

Rasy německého národa

Navzdory často silnému míšení a prolínání ras v jednotlivých okresech Říše nacházíme jednotlivé rasy v různých částech Německa výrazněji zastoupené.

Jsou oblasti, kde převládá vysoký vzrůst, úzké obličeje a světlé barvy vlasů, očí a pleti. V některých částech převládají zavalití lidé s kulatými hlavami, širokými obličeji, hnědýma očima, hnědými až černými vlasy a tmavou barvou pleti.

V jiných oblastech Říše naopak najdeme vysoké, krátkovlasé lidi s úzkými obličeji, velkými nosy, hnědýma očima a černými vlasy. Nebo v jedné oblasti převládají tyto charakteristiky: střední výška, zavalité

tělo, krátká hlava, široký obličej s výraznými lícními kostmi, světlé vlasy a světlé oči.

Mezi Němci jsou převážně zastoupeny následující rasy:

1. Nordická rasa

2. Fálská rasa

3. Dinárská rasa

4. Západní (mediteránní) rasa

5. Východobaltská rasa

6. Východní (alpinská) rasa.

Nordická rasa je však více či méně silně zastoupena ve všech manželských svazcích Říše. Mnoho lidí v našem národě nelze zcela přiřadit k jedné či druhé rase. V každém národě se vedle čistokrevných zástupců vyskytují jednotlivé rasy ve více či méně smíšené podobě. V německém národě převažuje nordické dědictví. Nordická rasa je nejen převládající rasou, ale je pokrevně přítomna téměř u všech Němců. Zároveň je to nerozlučné pouto, které kromě společné vlasti spojuje celý náš národ v dobrém i zlém. „Krev a půda“ není prázdný pojem, ale náš osud.

Nordická rasa

Hlavní oblast rozšíření nordické rasy se nachází v okolí Severního a Baltského moře a v severním Německu. Dánsko. Skandinávie. Anglie a Holandsko. Směrem na jih pronikla nordická rasa hluboko do střední Evropy.

Všichni jsme nositeli nordické krve

Podíl nordické krve v genetické výbavě Němců se pohybuje kolem 50 %. I to nás učí příběh rodokmenů: Každý Němec v sobě skrývá nordickou krev.

Německý národ je pokrevní společenství v pravém slova smyslu. Historie na rasovém základě již dávno prokázala, že nordická rasa tvoří mnohem vyšší podíl výjimečných lidí než ostatní rasy. Nordická rasa je nositelem vysokých talentů německého národa. Velké činy ve všech oblastech z nich učinily vedoucí rasu lidstva. Žádná jiná lidská rasa nevytvořila tolik vynikajících duchovních vůdců, vojevůdců a státníků. Dokonce i zahraniční badatelé o rasách museli uznat, že význam národů závisí na podílu nordické krve (obr. 3).

Nordičtí lidé odvážně dobývali rozsáhlá území, zakládali státy a vytvářeli kultury. Vikingové se vylodili v Americe již v roce 1000. Objevování celých kontinentů bylo vedeno nordickým duchem.

Nordický člověk - člověk hloubavosti a šíře působnosti

Jednou z nejvýraznějších vlastností nordické rasy je sebeovládání. Nordická odvaha je základem bojovných úspěchů. Svědomitost a pevná vůle spolu se spolehlivostí výrazně posilují instinkt nezávislosti, ale snižují empatii. Umělecké nadání se projevuje zejména v oblasti „výtvarného umění“. Nordičtí lidé mají velkou zálibu ve sportu a soutěžení a rádi riskují. Proto se častěji než ostatní lidé vyskytují v profesích, které jsou spojeny s nebezpečím. Nordický člověk je typem člověka, který dosahuje úspěchů.

Dobývání území nordickými Indogermány kolem let 3000-1800 př. n. l.

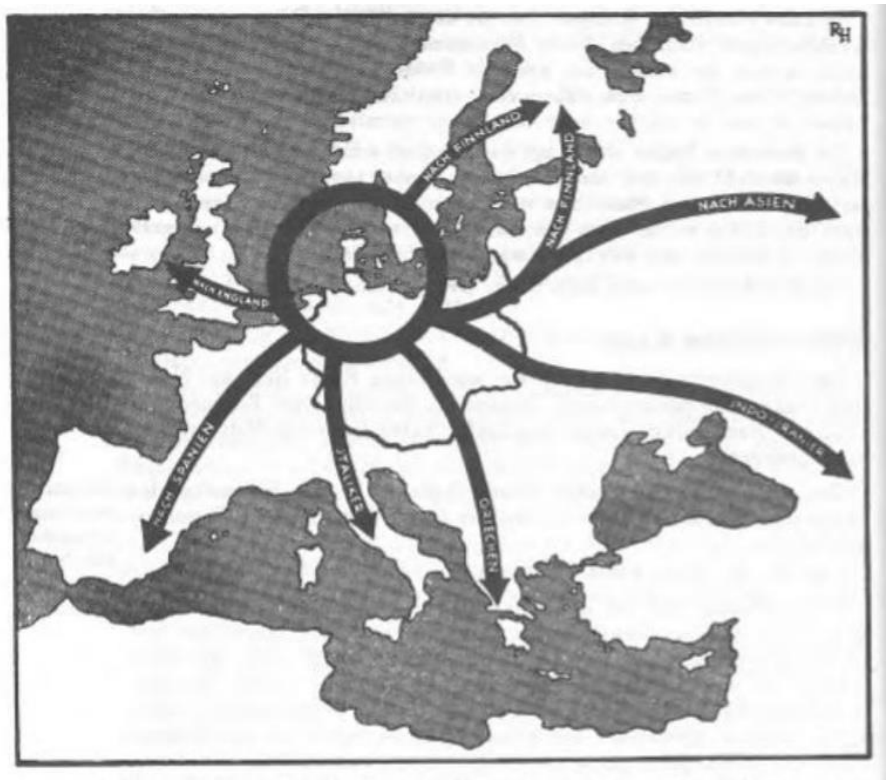

Obr.3. Nordický člověk jako tvůrce nejvyšší kultury. Již ve třetím tisíciletí př. n. l. založili lidé ze severu árijskou

kulturu v Indii a vytvořili základ pro mocenský vzestup Persie. Nordická krev formovala kultury Řecka a Římské říše.

Rasa a kultura

Vůdce v Mein Kampf říká: *„Vše, co na této zemi obdivujeme, věda a umění, technika a vynálezy, je tvůrčím produktem několika málo národů a možná původně jedné rasy.“*

Kreativní nordická rasa

Vyspělé civilizace Indů, Peršanů, Řeků a Římanů, které vytvořili Indogermáni (=Indoevropané, tato slova jsou považovány za jedno a totéž), jasně ukazují na nordického tvůrčího ducha. S úpadkem nordické vůdčí třídy také opět zanikly. Ještě dnes cítíme spřízněnost s těmito kulturami, které mají stejný původ.

Nejsme ani tak troufalí, abychom tvrdili, že všechny kultury, a to i v dřívějších dobách, lze přičíst pouze nordické rase. Kultury vytvořily i národy jiného rasového složení. Zcela jinak se však cítíme, když se snažíme vcítit do kultur starověké Číny, Babylonu nebo starověkých indiánských kultur Aztéků (v dnešním Mexiku) a Inků (v dnešním Peru). I to byly vyspělé civilizace, ale cítíme k nim nepopiratelnou cizost. Příčina spočívá v samotných tvůrcích těchto kultur. Nejsou nám bytostně příbuzní, ale

jsou naší rase cizí. Promlouvá z nich jiný duch. Tyto kultury odlišné povahy nikdy nedosáhly podobné výše jako kultury způsobené nordickým duchem.

Dnešní civilizace vznikla pod vedením lidí nordické rasy. To platí například pro nové Turecko nebo vznik Ameriky a Dálného východu.

Vliv nordické rasy měl nesmírně blahodárný vliv v místech mísení se sousedními rasami a dal vzniknout nejvyšším kulturním úspěchům. Prvenství nordické rasy je nesporné. Ti, kdo nejsou schopni nebo ochotni přijmout tyto skutečnosti stanovené samotnou přírodou, se nemilosrdně míjejí s dalším vývojem.

O dědičnosti

„Silnější musí vládnout a nesmí splynout se slabším, aby tak obětoval svou vlastní velikost."

Adolf Hitler „Mein Kampf"

Každý náhled do přírodního prostředí nám ukazuje, že potomci se podobají svým předkům.

Každý druh plodí vždy jen své vlastní pokolení

Buk vyrůstá ze semene buku, potomci sokola jsou zase sokoli. Negři rodí negry. Běloši vždycky bělochy. Už u malých dětí si členové rodu uvědomují, že například nos „zdědili" po otci, oči po matce. Později se přidávají další vlastnosti, například pracovitost, talent, náchylnost k určitým nemocem.

Skutečnost, že dochází k dědičnosti, je odvěkým lidským poznáním. Šlechtitelé vždy počítali s předáváním určitých vlastností a znaků a vylučovali zvířata nebo rostliny s nežádoucími vlastnostmi z dalšího chovu. Teprve několik desetiletí je však známo a prokázáno, že se jedná o zákonitý proces. Dnes už to víme: Stejně jako vše, co se děje v přírodě, i dědičnost podléhá neměnným zákonům.

Zákony dědičnosti, stejně jako všechny ostatní zákony života, platí stejně pro rostliny, zvířata i lidi. V potomstvu lze rozpoznat buď vlastnosti obou rodičů,

nebo převažuje jedna vlastnost otce či matky. Někdy lze určitou vlastnost vysledovat v průběhu mnoha generací nebo přeskočí celé generace, aby se později náhle znovu objevila. Například typicky tvarovaný spodní ret Habsburků. Dědičnost je tedy předávání vlastností a znaků z rodičů na potomky.

Genetická výbava

Dědí se nejen tělesné, ale i duševní a duchovní vlastnosti. Pro každý rys má člověk dvě predispozice. Dítě získává tyto predispozice rovným dílem od rodičů.

Šlechtění zvířat a rostlin nám ukazuje účinnost predispozic. Ty mohou mít buď stejnou, nebo rozdílnou hodnotu. Často se stává, že jedna vlastnost je silnější než druhá. Silnější rostlina překrývá tu slabší, tj. v tomto případě je slabší rostlina přítomna, ale neprojeví se a nepřijde ke své roli. Silnější vlastnost je dominantní, slabší je skrytá.

Živá bytost, která v sobě ukrývá tyto dvě dispozice, nedává navenek nijak najevo, že v sobě ukrývá také slabší dispozici. Pouze dominantní dispozice vystupuje do popředí a stává se pro nás viditelnou.

Čistokrevnost

Potomci jsou čistokrevní pouze v případě, že oba rodiče mají stejnou genetickou výbavu.

Míšenec nebo bastard

Pokud se však dispozice liší, výsledkem jejich setkání je míšenec nebo bastard. Míšenec může vzhledem připomínat čistokrevného psa, protože má dominantní predispozice. To, co se navenek jeví jako zdravé, může skrývat skryté dědičné predispozice k nemocem. Při pohledu na člověka nelze zjistit, jaké má dispozice. Jakýkoli výhradně externí úsudek není rozhodující.

Dvě různé rasy se liší velkým počtem dědičných znaků. Při jejich smíšení se dědičné znaky náhodně kombinují, což vede k velké různorodosti dědičných znaků u potomků.

Zákony dědičnosti jsou přesně matematicky definovány. Dnes tvoří základ našeho poznání o uspořádání a průběhu dědičnosti pokolení. Normální i patologické predispozice se na potomstvo přenášejí stejnou měrou. To vysvětluje nesmírný význam rozpoznání dědičných predispozic a povinnost zasáhnout a pomoci utvářet další generaci tím, že se jim bude předcházet nebo jim bude napomáhat.

Oplodněním, tj. splynutím spermie a vajíčka, je definitivně určena genetická výbava člověka. Další vývoj embrya v lidskou bytost v děloze nemá pro genetický materiál žádný význam. Povaha a hodnota lidské bytosti pro její národ a rasu jsou určeny již při početí. I když

výchova a prostředí mohou později rozvíjet a podporovat určité dispozice, podstata zůstává neměnná. Odpovědnost za další generace leží na nás.

Rozhodujícím faktorem pro další rozvoj našeho národa není jen odpověď na otázku: „Kdo dědí?“, ale zejména „Co se dědí?“

Změny dědičnosti

Příroda nás kromě železných zákonů dědičnosti učí také o možnosti vzniku nových, odlišných forem. Věda k tomu zatím poskytla jen nedostatečné vysvětlení. U rostlin a zvířat dochází občas k náhlému vzniku nové formy, která je dědičně stálá. Příznivé i nepříznivé vlastnosti se objevují stejně často a náhodně. Nepříznivé formy však dříve či později zaniknou v boji o přežití. Jsou vyloučeny.

Příklad výskytu příznivé změny dědičnosti: Pobřežní ptáci, u nichž díky změně dědičnosti vzniknou plovací blány, se v průběhu času stávají typickými vodními ptáky. Nová, příznivá vlastnost je podporuje v boji o přežití. Pro hledání potravy již nejsou odkázáni pouze na pobřežní zónu. V porovnání s druhy, které se na život ve vodě nepřizpůsobily, mají výhodu.

Nebo: Na mnoha malých ostrovech v Tichém oceánu byl okřídlení hmyz, který svými křídly představoval velkou plochu zranitelnou vůči větru, odnesen větrem do moře a zahynul. Zatímco formy, které díky změně dědičnosti přišly o křídla, se dokázaly udržet.

Dědičně podmíněné změny se nazývají změny dědičnosti. Změny dědičnosti pozorované u člověka byly dosud převážně nepříznivé. Téměř vždy se jedná o malformace, které se náhle objeví a poté se ukážou jako dědičné. Každá nově vzniklá změna dědičnosti vyžaduje předcházející přetvoření genetické informace.

V současné době známe řadu jedů, které škodlivě působí na pohlavní žlázy, a dokonce je mohou patologicky změnit. Účinek těchto jedů na pohlavní buňky nebo na vyvíjející se zárodek nazýváme poškozením zárodku. Zda takové jedy mění samotnou genetickou informaci, tedy způsobují změnu dědičnosti, není dosud objasněno. Účinky alkoholu a nikotinu na potomstvo jsou znepokojující. Podívejme se na děti alkoholiků a zůstaneme ohromeni. Jak často mají tyto děti fyzické i duševní vady a nemoci. Úmrtnost u dětí alkoholiků je neuvěřitelně vysoká (obr. 4).

Zkoumání vlivu alkoholu na děti, které provedl G. v. Bunge, přineslo následující výsledky:

Otcova spotřeba alkoholu	Případy tuberkulózy na 100 otců	Duševně nemocné děti
Není obvyklá	6,4	4,3
Obvyklá	17,1	11,1
Alkoholik	24,2	22,2

Nesmíme zapomínat, že člověk se sklonem k alkoholismu v sobě již skrývá horší dědičné vlastnosti (obr. 5).

Neštěstí mezi potomky sexuálně nemocných osob je také velmi velké. Syfilis je jednou z nejznámějších nemocí tohoto druhu. Názor, že tato metla lidstva je dědičná, je mylný. Existuje pouze vrozený syfilis, tj. tato nemoc se přenáší na dítě v děloze. Třetina dětí syfilitických rodičů umírá v děloze, čtvrtina během prvních 6 týdnů. Zbývající potomci jsou po zbytek života postiženi těžkými deformacemi a nemocemi. Častým následkem u dětí nemocných rodičů je vrozená hluchota (obr. 6).

Nebezpečí nepříznivých dědičných změn u člověka se dále zvyšuje tím, že tyto změny se obvykle dědí skrytě. Projevují se až po mnoha generacích. Příkladem je hemofilie. Vyskytuje se pouze u mužského pohlaví. I drobné poranění (vytržení zubu) vede k dlouhodobému krvácení, které je často smrtelné. V mnoha dřívějších evropských dynastiích, které vstupovaly do

příbuzenských sňatků, byli mužští potomci vyhubeni hemofilií.

Obr.4 Poškozený genetický materiál a potomstvo. Matka Ernsta Medeise se sama musela vzdát rozmnožování.

Její otec byl alkoholik a duševně nemocný. Sama trpěla epilepsií. Její bratr je zločinec. Porodila čtyři nemanželské děti. Z nich je pouze jedno normální, ostatní jsou slabomyslné. Zkažené dědičné vlohy jejího otce se mstí na ní i na jejích dětech!

Obr. 5 Nemocní rodiče - nemocné děti. Manželé Klimovi mají sedm dětí, z nichž všechny trpí otcovou vadou řeči. Jedné dceři navíc matka způsobila epilepsii. Některé nedostatky dětí lze přičíst otcovu alkoholismu.

SYFILIS OTRÁVÍ ZÁRODEK
OTEC MAJÍCÍ SYFILIS
ZDRAVÁ MATKA
POTRATY
ERNST KNIER ONEMOCNĚL V 6 LETECH, V 7 LETECH ZEMŘEL NA: SYFILIS!

Obr. 6. Poškození zárodku způsobené pohlavními chorobami. Ernst byl zřejmě zdravý až do svých šesti let.

Náhle onemocněl kožní vyrážkou, která mu zničila obličej. O rok později zemřel. Jeho matka před jeho narozením čtyřikrát potratila. Jeho otec byl syfilitik a pokaždé se nakazil bacily. Otcova nemoc pramenila z jeho předmanželského období.

Prostředí a genetická výbava

Každý člověk si od narození nese velkou pokladnici dědičných vlastností. V průběhu života se však projeví jen část z nich. Na formování jedince se podílí i prostředí; viditelný vliv na vývoj člověka může mít klima, výživa, životní prostředí, společenské rozdělení atd. Vzhled se tím může podrobit určitým změnám, nikoli však dědičná výbava. Ta zůstává vždy neovlivněna prostředím.

Z toho vyplývají následující důležité závěry:

1. Každý člověk je formován interakcí dědičných faktorů a prostředí.
2. Prostředí a jeho vliv nemají na potomky žádný vliv.
3. Nabyté vlastnosti nejsou dědičné.

Poslední poznatek má obzvlášť zásadní význam. Svalstvo jedince lze výrazně posílit tělesným cvičením. Syn sportovce však bez cvičení nezíská silnější svaly než průměrné dítě. Stejně tak intelektuální vlastnosti nejsou

nijak dědičné. Potomek učence musí začít od začátku s abecedou stejně jako každé jiné dítě. Mateřský jazyk, který je praktikován po mnoho generací, dokazuje totéž.

Marxisté a demokraté pomyslně přeceňují vliv životního prostředí a věří, že změnou tohoto prostředí mohou zlepšit osud celých národů. Pro ně jsou si všichni lidé rovni. V souladu s tím musí za stejných podmínek bílí, černí i žlutí dosahovat ve všech oblastech také stejných výsledků.

Ale my víme: Lidé různých ras a druhů se nikdy nedokážou zcela vyrovnat ani ve stejném prostředí a po dlouhou dobu. Vždy zůstanou takoví, jací jsou: Cizí krev, kterou je třeba držet dál od našeho národního tělesa, nechceme-li, aby se pomalu, ale neodvolatelně stalo obětí zkázy.

Rasové míšení

„Nerozumné“ zvíře se spojuje pouze s příslušníky stejné rasy za účelem reprodukce. Lidé blízcí přírodě, jako jsou germánské kmeny, zemi blízký, v půdě zakořeněný zemědělec, který cítí hlas rasy a krve, jednají úplně stejně ze stejného instinktu. Pouze „příliš rozumný“ kulturní člověk se domnívá, že může jednat proti přirozenosti. To je mu vždy ke škodě. Když se mísí

dvě různé rasy, dědičné znaky se nikdy nespojí v novou dědičnou masu, která by se předávala jednotně. Místo toho se při rozmnožování takových bastardů tyto dědičné znaky opět rozcházejí a rozdělují se mezi různé potomky. Jestliže je přesto možné vyšlechtit nové formy a plemena, tzv. kultivovaná plemena, v chovu zvířat nebo rostlin míšením, není to v žádném případě důkazem možnosti vyšlechtit stejným způsobem nové lidské rasy.

U chovu zvířat a rostlin je situace výrazně odlišná. Šlechtitel má při míšení zcela konkrétní záměry. Má na mysli určitý cíl. Především má možnost v krátké době vyšlechtit početně velké úspěchy. Šlechtitel může vybírat z mnoha forem podle vlastního uvážení. Tím se také zvyšuje pravděpodobnost získání požadovaných forem s novými vlastnostmi, tzv. nových sloučenin, a tímto způsobem je velmi často možné vyšlechtit nové plemeno během několika málo let.

U lidí je situace zcela odlišná. Obrovské množství dědičných znaků činí proces dědičnosti mnohem složitějším. K tomu se přidává dlouhá délka prodlevy mezi jednotlivými pokoleními (přibližně 30 let). U lidí by musela selekce probíhat po mnoho staletí, aby bylo možné takto dosáhnout nové kombinace. Kdo by však mohl ručit za zachování směru selekce a jak by se měla provádět selekce zbývajících lidí? Takový plán je pro

člověka jednoduše neproveditelný, pro šlechtění nové rasy nemožné.

Každé míšení ras mění harmonický rasový profil. Nordická hlava na východním těle vypadá neatraktivně. Kromě toho jsou tu všechny nevýhody z hlediska zdraví a zejména psychiky, které vyplývají ze směsice ras. Smíšené rasy jsou fyzicky i psychicky disharmonické. Výsledkem každého míšení ras je pouhá směs ras. Míšení ras znamená pomalý úpadek vysoce hodnotné rasy, a tím i jistou ztrátu národního charakteru. Historie nás jasně poučuje o důsledcích škodlivého míšení. Od okamžiku, kdy národ ztratí své rasové vědomí, nastává morální, duchovní a kulturní úpadek. Existují i příznivé rasové směsi, a to v závislosti na stupni příbuznosti.

„Ti největší z národa nejsou míšenci, ale ti, v nichž dominantní rasa nachází svůj nejryzejší projev.“ (Podle Grafa)

Vůdce o míšení krve říká: *„Míšení krve a z toho plynoucí pokles rasové úrovně je jedinou příčinou zániku starých kultur.“*

Příčiny úpadku všech kulturních národů

Řada civilizovaných národů vykazuje následující konzistentní vývoj, který však v žádném případě není zákonem života: Po pomalém vzestupu na určitou

úroveň následuje krátké období prosperity a poté rychlý úpadek. Úpadek síly je téměř vždy zahájen tím, že prostota, střízlivost a zdraví jsou nyní nahrazeny hédonismem, nedostatkem stability a nemocemi. Krvavé války zároveň vyřazují nejcennější nositele, nedostatek dětí stále více snižuje počet ctnostných. Poslední ránu však zasazuje míšení s cizí krví. Výsledkem je, že vnitřní kontrasty jsou stále větší. Při takovém rozkolu pak snadno zvítězí energičtější národ.

Pokrevní vědomí mezi Židy

Židé se dodnes vyhýbají plnému smíšení s hostitelskými národy a zachovávají si své pokrevní vědomí. Příznačný je výrok anglického Žida Disraeliho: *„Každá rasa zahyne, pakliže bezstarostně vydává svou krev míšením.“* Nositelem a základem německého národa je nordická rasa.

Příroda nás učí nejvyššímu zákonu: Jedinec není cílem, ale prostředkem života. Německý národ není součet 85 milionů lidí, ale velký celek, společenství, v němž převažuje nordická genetická výbava. Toto dědictví se neodráží pouze ve fyzickém vzhledu, ale projevuje se především v rasové duši, která je orientována stejným směrem. Rozhodující nejsou jen fyzické nordické vlastnosti jedince, i když jsou žádoucí, ale také jeho duševní a charakterové rysy. Nordická rasa je rasou

německého národa. Vtiskuje svou pečeť našemu charakteru, určuje naše myšlení. Jednání a cítění. Váš osud je tedy nerozlučně spjat s vaším velkým pokrevním společenstvím.

Voják a rasa

Ražení typů a vojáci

Každá rasa má své typy. Má určité vynikající vlastnosti které je činí schopnými zvláštních úspěchů v určitých oblastech. Kromě toho se typy utvářejí napříč lidmi. Nikde není tato standardizace patrnější než u vojáků národa. Každý národ má svůj typ vojáka.

Vnitřní síla a postoj člověka, jeho ochota útočit nebo se bránit a přinášet oběti, rasově zděděné vlastnosti - to vše tvoří jeho vojáctví.

Německý voják je orientován na pruský styl, který je naprosto nordický ve své přísnosti a ráznosti, ve vůdcovství a v pojetí manželství. Úspěch samostatného německého vojáka spočívá v touze po nezávislosti, která je základním rysem německé povahy.

Německý voják je jako osamělý bojovník bezkonkurenční. Na druhé straně jsou masy schopny nepředstavitelných úspěchů, pokud pocítí nezdolnou tvrdou vůli a vůdčí osobnost nordické povahy. Pro

německého vojáka, který je zaměřen na cíl, na čin, je obrana pouze provizorním opatřením. Německý způsob boje je útok. Například Francouz je velmi odlišný. Je to především bojovník v davu, méně dobrý jako osamělý bojovník. Svou pravou bojovou formu nachází v „jistotě“, v obraně.

Selekce a šlechtění

„Když už člověk nemá sílu bojovat za své zdraví, končí jeho právo na život v tomto světě boje.“

Adolf Hitler „Mein Kampf“

Každé inteligentní vedení státu, které vědomě provádí populační politiku a rasovou péči, musí vidět hlavní úkol v provádění opatření k zajištění pokračování populace a k rozmnožování rasy.

Dělení selekce

Dědičné změny a životní prostředí by daly ve vhodných časových obdobích vzniknout novým rasám nebo poddruhům, pokud by neexistovala moc, která by působila restriktivně. Proces štěpení na nesčetné rasy omezuje příroda prostřednictvím selekce. V přírodě jsou vyřazováni tvorové nevhodní pro zachování rasy, zatímco nositelé příznivých dispozic jsou zachováváni.

Příklad: mezi savci a ptáky v polárních oblastech bílé dlouhosrsté formy téměř vždy přežijí tmavě zbarvené formy stejného typu. Jsou chráněny před nepřáteli jednoduše proto, že mají praktičtější zbarvení. Selekce udržuje rasu na původní výši.

Pokud změny v genetické výbavě jednotlivých živých organismů vedou k novým predispozicím, které obohacují jejich příznivé vlastnosti, pak mají takové

organismy výhodu oproti těm z ostatních ras, které zůstaly beze změny. Silněji usilují o zdokonalení a postupně vytlačí organismy, které zůstaly na stejném stupni vývoje.

Selekce působí progresivně. Rodový vývoj všech živých bytostí v přírodě probíhá výhradně prostřednictvím dědičných změn a selekce. Další možnost vzniku nových ras prostřednictvím nových formací je pro člověka zcela irelevantní. Smrt jedince nemá s podstatou selekce nic společného, je pouze jejím prostředkem. Pro selekci je podstatné, že se nepředává žádný genetický materiál. Tento genetický materiál pak již není v další generaci zastoupen dostatečně silně.

Je úplně jedno, zda k vyřazení dojde sterilizací nebo zdrženlivostí, úmrtím nebo jakýmkoli jiným způsobem. Jedinou biologicky důležitou selekcí je plodnost. Člověk, který nemá děti, může být jakkoli letitý, ale je navždy vyřazen ze života rodu. Pouze plodnost určuje kontinuitu genetického materiálu.

„O boji o existenci nerozhodují sociální, společenské a ekonomické úspěchy. Konečné vítězství získává ten, kdo má nejvíce dětí. Boj o existenci je bojem o nejvíce dětí, je to boj o plození, boj o narození.“ (Siemens)

Výběr partnera

Výběr rasově vhodnější manželky sám o sobě neznamená zlepšení rasy. K takovému zlepšení dojde pouze tehdy, pokud po správném výběru manžela následuje plození nadprůměrného počtu dětí. Vždyť jaký smysl by mělo odstraňování špatného genetického materiálu z organismu národa, kdyby se zároveň nezachovaly a nešířily dobré dispozice?

Pokud si například partnera vybere kvalitní člověk, který si nepřeje mít děti, znamená to dokonce zhoršení stavu rasy, protože dobrý dědičný materiál je z budoucí generace vyřazen.

Vítězí plodnost a rychleji se rodící generace. Vliv průměrné plodnosti na populaci rasy je obrovský. Pokud se dvě rasy žijící vedle sebe nebo společně rozmnožují nerovnoměrně, je rasa s menším počtem dětí odsouzena k vyhynutí již po několika reprodukčních počinech. I malý rozdíl v průměrné plodnosti stačí k tomu, aby způsobil výrazný posun v delším časovém období (obr. 7).

Věk sňatku by se neměl podceňovat, protože má zásadní vliv na počet dětí. Výměna generací, tj. rychlejší střídání pokolení, je rovněž významným faktorem posunu ve složení národa. Důsledky brzkého nebo pozdního věku při sňatku se projeví po krátké době.

Zkušenosti ukazují, že počet dětí je vyšší v časných manželstvích než v pozdějších. Například na každé 4 děti ve 3 generacích za 100 let připadá 64 potomků, na každé 4 děti ve 4 generacích za 100 let připadá 256 potomků (obr. 8).

Vhodným příkladem nutnosti vítězství porodnosti rasově hodnotnějších lidí jsou poválečné poměry našeho národa (obr. 9). V letech po světové válce připadalo v Německu na jedno z asociálních manželství skutečně dvakrát více dětí než na jednu slušnou rodinu. Jiný příklad, který platí v mnoha mimoevropských oblastech dodnes:

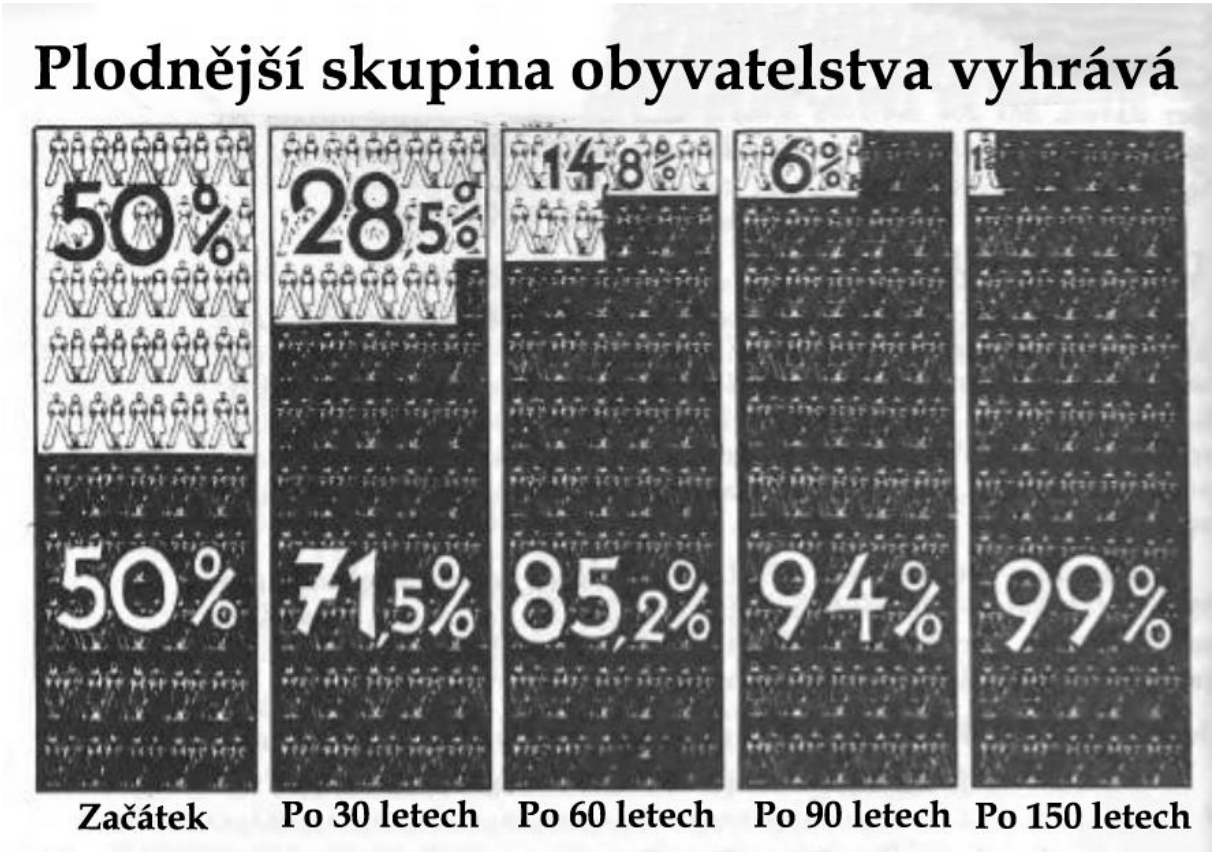

Obr. 7. Předpokládáme-li, že jedna polovina populace má dvě děti a druhá pět dětí na manželství, pak by již po pěti generacích došlo k takovému posunu ve prospěch plodnější skupiny populace, že by se tento podíl zvýšil na 99 %.

V oblasti obývané bělochy a negry je poměr mezi nimi 1:1. Jak se tento poměr mění ve prospěch negrů, ilustruje příklad z Jihoafrické unie: na každých 100 negrů připadá 5 dětí, na 100 bělochů připadá 2,6 dítěte.

S tímto vývojem bude za 100 let na 1 bělocha připadat 16 negrů, a za 300 let bude na 1 bělocha připadat 4096 negrů.

Zánik Francie jako důsledek rasového úpadku

V samotné Evropě se v posledních desetiletích stále více dostává do popředí podobný problém. Francie, která byla z hlediska populační politiky stále slabší, byla natolik hloupá a nezodpovědná, že z „černých“ udělala rovnoprávné občany. Mnoha desítkám tisíc příslušníků této rasy bylo umožněno nerušeně se dopouštět rasového zneuctívání.

Vůdce před lety na toto nebezpečí „vzniku afrického státu na evropské půdě“ upozornil a prohlásil: *„To, co dnes v Evropě dělá Francie, je hřích proti existenci bílého lidstva.“*

Obr. 8. Posun v populaci se stejným počtem dětí, ale s různou mírou generační posloupnosti. Za předpokladu, že se první skupina množí každých 33 let a druhá skupina každých 25 let, by se obě skupiny obyvatelstva, které jsou dnes v poměru 50:50, posunuly tak, že za 300 let by skupina s rychlejší generační posloupností tvořila již 90 ze 100 obyvatel.

Teprve vítězství našich ozbrojených sil nám nyní dává možnost napravit chyby ostatních i v této oblasti a utvářet lepší budoucnost Evropy z rasového hlediska.

Mají-li se v národě zachovat cenné dědičné vlastnosti, pak jejich nositelé musí být přinejmenším stejně plodní jako nositelé méně dobrých vlastností. Tento požadavek předpokládá, že obě skupiny dědičných mas jsou zastoupeny rovnoměrně. Téměř vždy jsou však nositelé kvalitního dědičného materiálu v menšině. Proto je nutné obrovské zvýšení jejich plodnosti, aby se zmařil jakýkoli úpadek. Každá selekce, která se týká nějakého národa, má trvalý a neodvolatelný úspěch nebo neúspěch.

Úspěchy šlechtění rostlin a zvířat jsou výhradně výsledkem správné selekce a množení nejlepších dědičných linií. Toto poznání nám také pomáhá pochopit hlavní příčinu úpadku starověkých civilizovaných národů. V jejich případě byli zlikvidováni schopní dědicové, nositelé a tvůrci kultury. Největší vítězství nad nimi získali podřízení, kteří zvítězili porodností.

V perských válkách v roce 500 př. n. l. měla Sparta ještě 8 000 mužů schopných nosit zbraň, v roce 244 př. n. l. už jen 700 mužů.

Pád Sparty a rozpad Říma nebyly ničím jiným než vysycháním plodnosti potomků.

O příbuzenské plemenitbě

Příbuzenskou plemenitbou rozumíme rozmnožování pokrevně příbuzných rodičů.

Chovatelé zvířat často využívají pokrevně příbuzné formy k dosažení určitého chovatelského cíle. Je však dostatečně informován o dědičných vlastnostech svých chovných zvířat.

O dědičné konstituci jednotlivých lidských bytostí toho obecně víme příliš málo na to, abychom mohli od počátku předvídat důsledky příbuzenského sňatku.

Příbuzenská plemenitba a potomstvo

Pokud jsou příbuzní partneři bez dědičných chorobných znaků, nemá příbuzenská plemenitba žádné škodlivé následky. Velmi častá poškození, ke kterým dochází u dětí příbuzných rodičů, jsou vždy způsobena shodou stejných, patologických dispozic. Dosud skryté chorobné vlohy se spojením genetického materiálu obou rodičů zesilují natolik, že se u potomků projeví samotná choroba. Pro populaci jako celek tím však nevzniká žádné nebezpečí. Do určité míry mohou být dokonce i negativní následky příbuzenské plemenitby užitečné, protože umožňují odhalit dosud skryté negativní vlohy. Odpovídajícím způsobem lze poté provést odstranění těchto nežádoucích dispozic, což může být přínosem pro

celek. Stejně tak existuje velká šance, že příbuzenská plemenitba spojí stejné dobré dispozice. V takovém případě potomci vykazují dané dobré vlastnosti ve větší míře.

Příbuzenská plemenitba tedy zdvojnásobuje dobré a zdvojnásobuje špatné vlastnosti!

Dobrá krev - věčný pramen

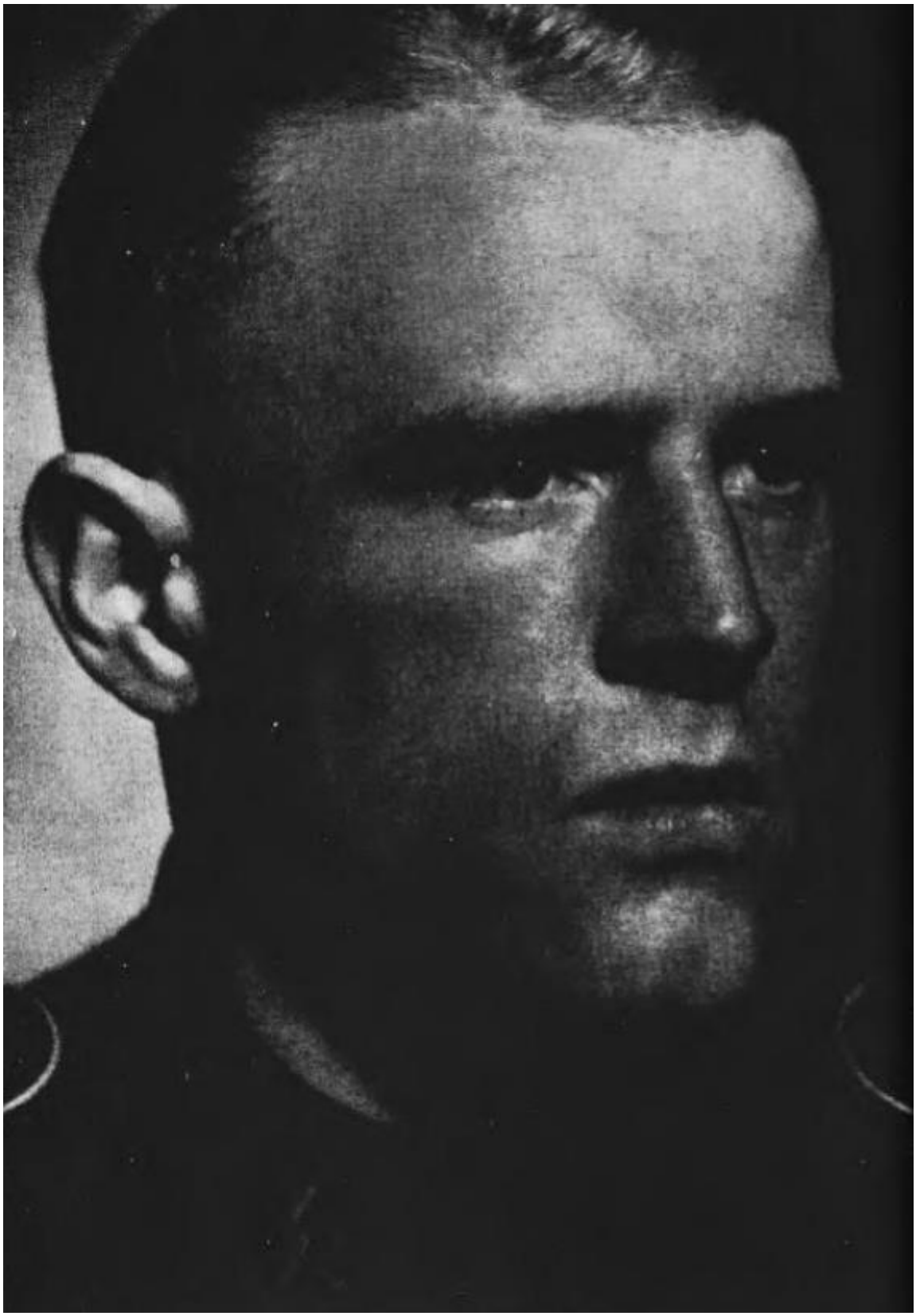

Jsou si všichni stejní?

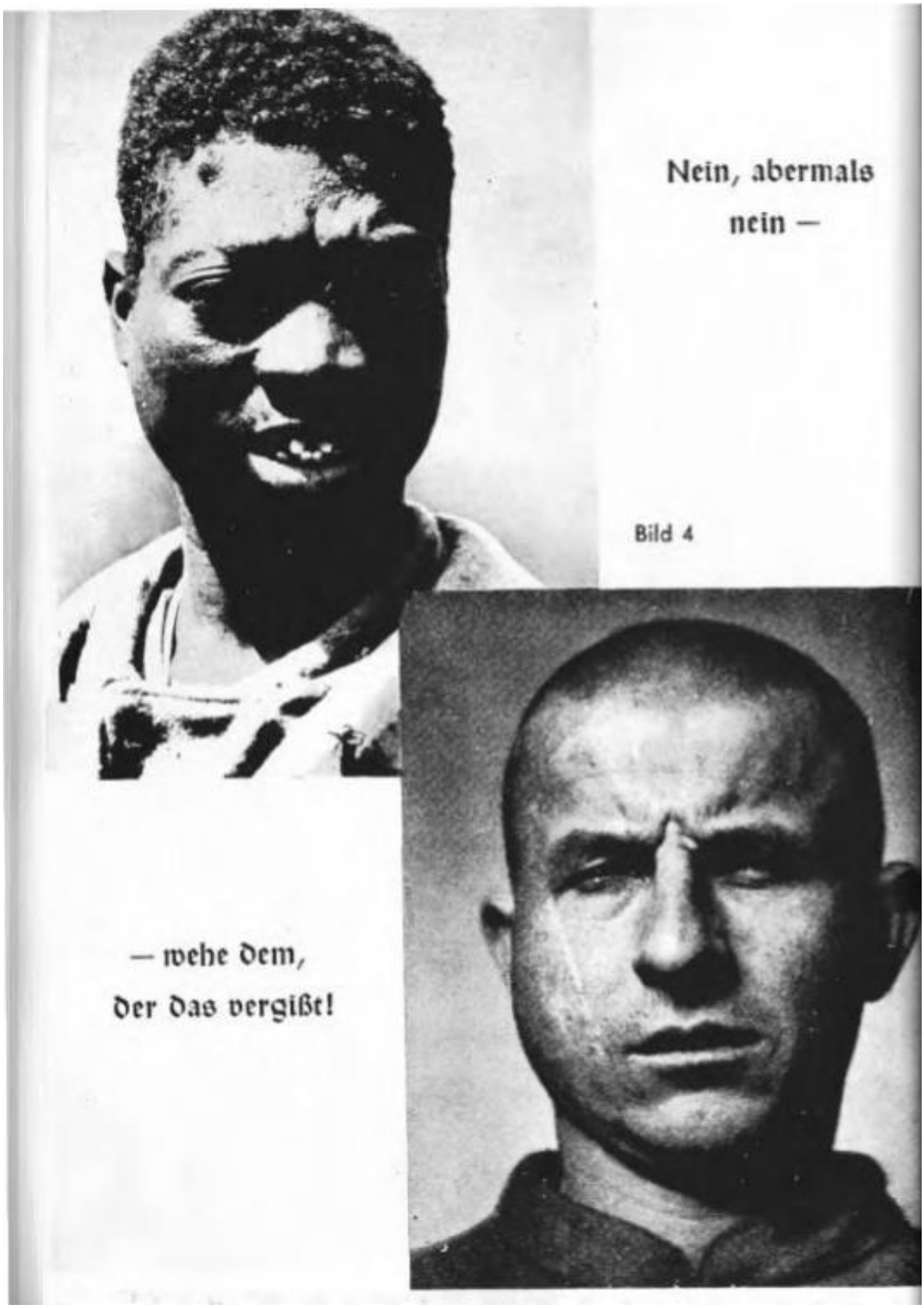

Ne, a znovu ne – běda tomu, kdo na to zapomene!

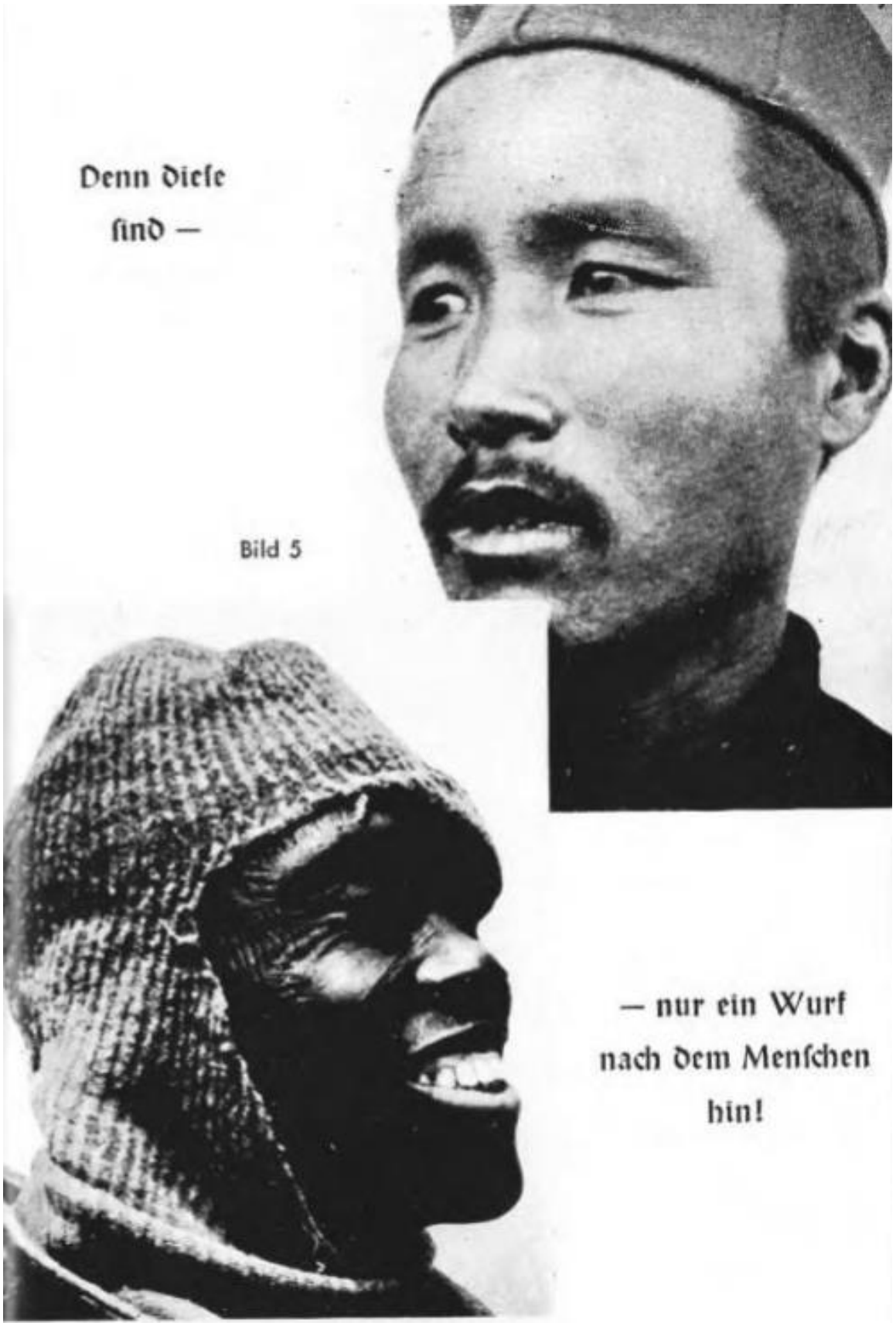

Neboť tito jsou jen nepodařená napodobenina člověka!

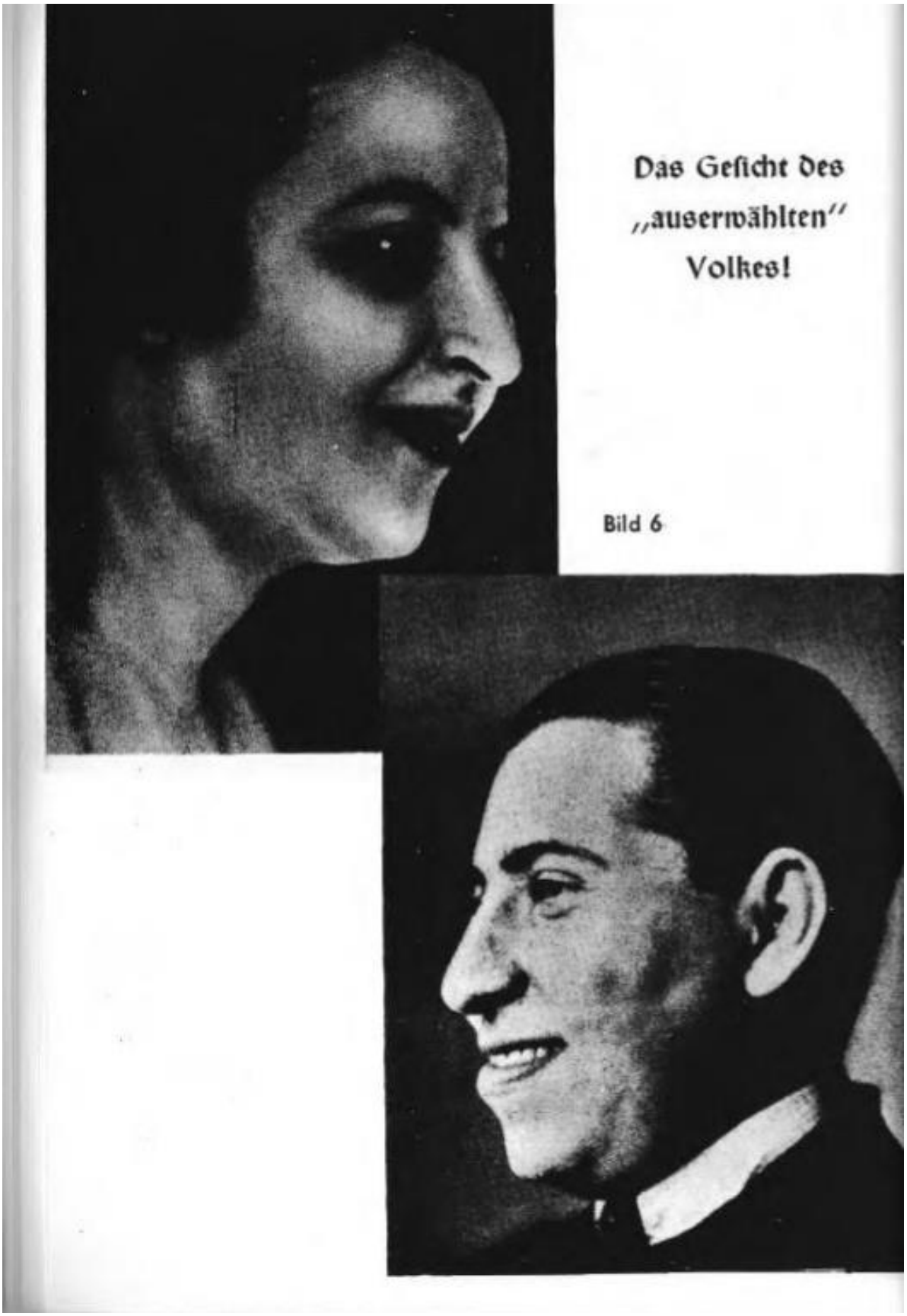

Tvář „vyvoleného“ národa!

Židy vyzdvihovaní míšenci jsou fyzicky i duševně neharmoničtí bastardi!

Žádná překážka ho nezastaví. Tvrdě útočí na nepřítele, cílem je zničení protivníka.

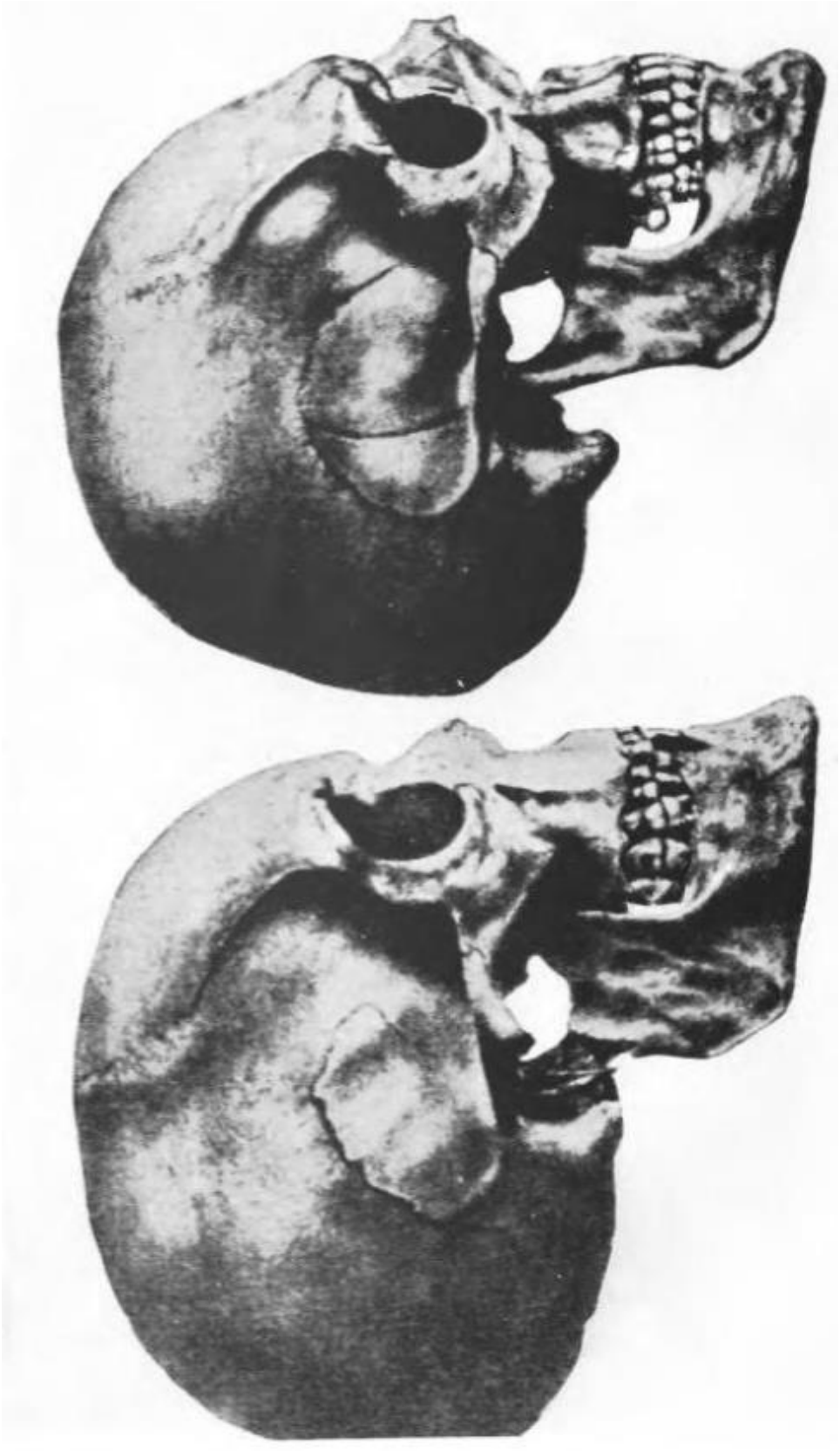

Dlouhé a krátké lebky představují krajní varianty tvaru lebky. Existují všechny myslitelné přechody mezi nimi.

Dědičné choroby jsou velkou zátěží pro národ i stát.

Bild 11

Der Nationalsozialistische Staat wird verhindern, daß in Zukunft
Menschen, deren Leben nicht lebenswert ist, geboren werden

Nacionálněsocialistický stát nedovolí, aby se v budoucnu rodili lidé, kteří nemohou žít plnohodnotný život.

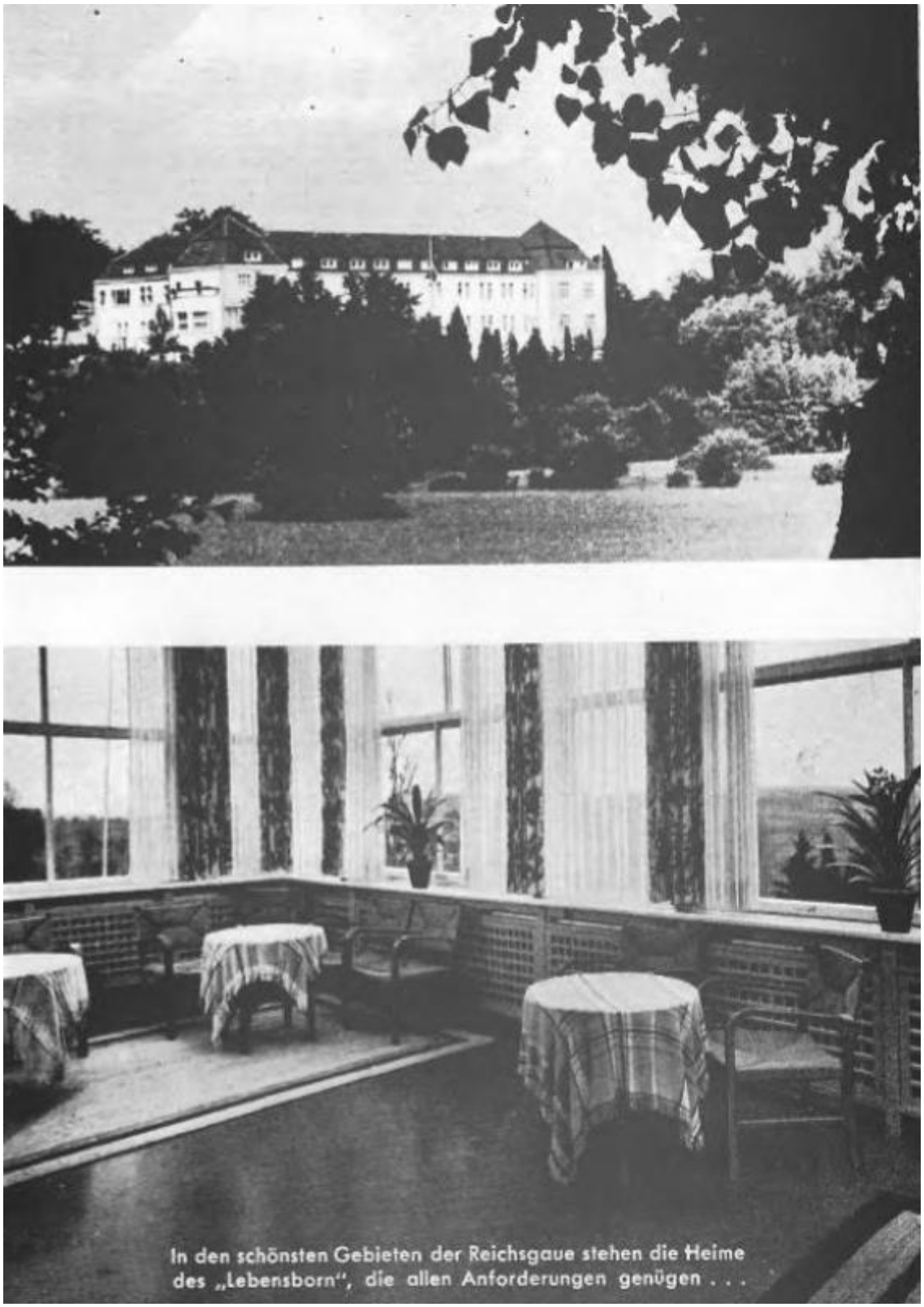

Domy „Lebensborn“, které splňují všechny požadavky, se nacházejí v nejkrásnějších oblastech říšských oblastí...

Bild 14

Der deutsche Soldat ist der beste der Welt. Seine Bereitschaft zu Angriff und Verteidigung sind rassisch bedingte Eigenschaften ...

Německý voják je nejlepší na světě. Jeho pohotovost k útoku a obraně jsou rasově podmíněné vlastnosti...

Bild

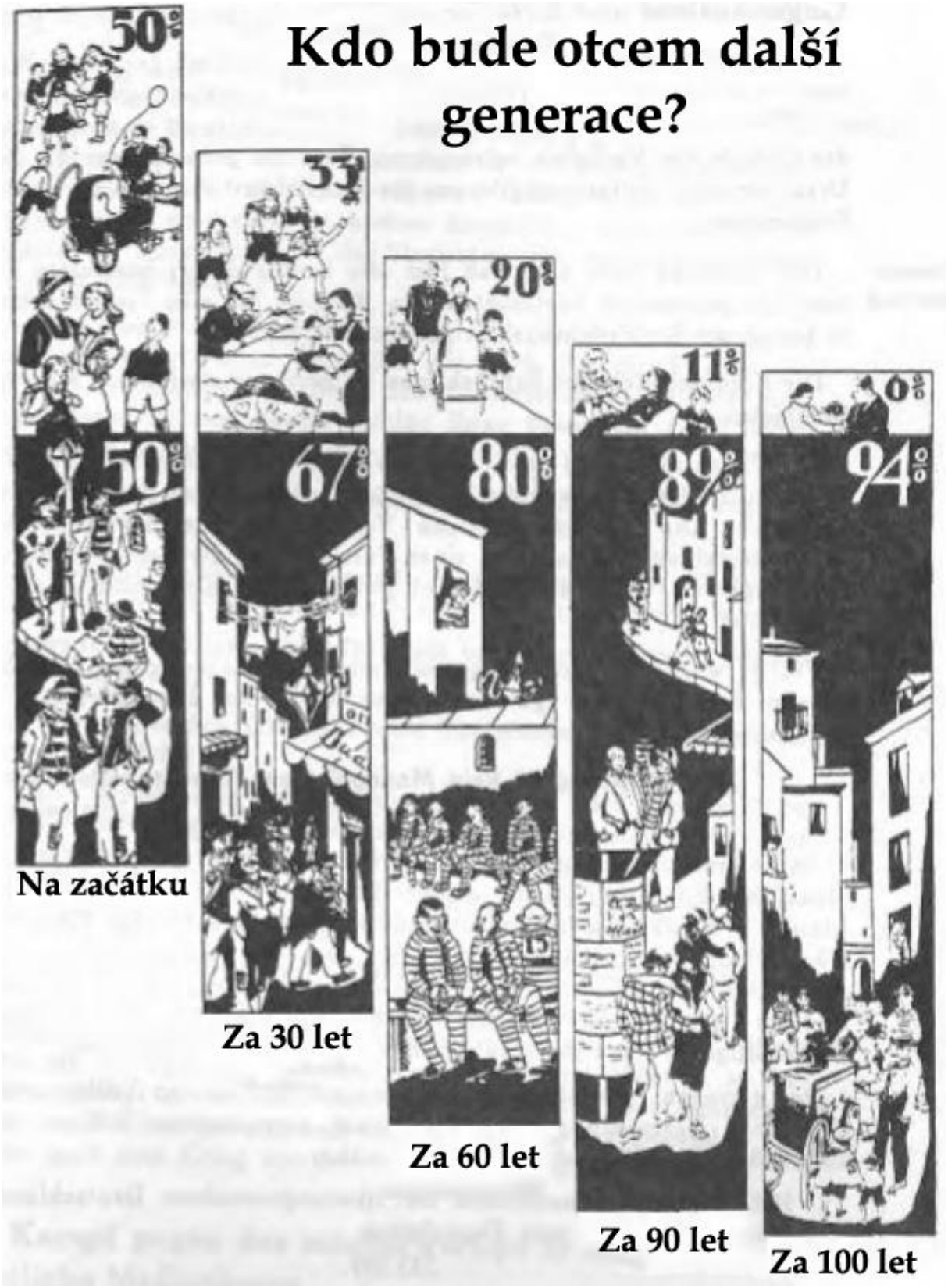

Obr. 9. Cenný genetický materiál musí žít v co největším počtu dětí! Pokud mají dvě skupiny v národě různou

plodnost a pokud navíc platí, že plodnější skupina má špatné dědičné vlastnosti, pak je obraz následující: při původně stejném stavu, ale dvojnásobné plodnosti druhé skupiny, se zločinná méněcenná chátra po 100 letech rozrostla již na více než 90 % celkové populace.

Protiselekce a degenerace

Degenerace rasy nebo v konečném důsledku celého národa je založena na obecně postupujícím zhoršování jeho dědičného materiálu. Má-li být zánik zabráněn, je nutné odhalit příčiny úpadku. Pouze přesná znalost příčin degenerace nám dává možnost úspěšně proti ní bojovat.

Příčiny degenerace

Je prokázáno, že téměř všechny civilizované národy, zejména ty s nordicko-germánským vlivem, jsou příkladem protiselekce v oblasti plodnosti. To znamená:

Plodnost dědičně způsobilých jedinců je nižší než plodnost méně způsobilých jedinců.

Zkušenost nás učí, že četnost dědičných duševních chorob je u méně způsobilých větší než u dědičně způsobilých. Neustále nerovnoměrný nárůst počtu nadaných a méně nadaných však vede ke snížení

vynikajících dědičných dispozic v populaci a nutně znamená její kulturní úpadek.

Dříve se často zastávalo zcela mylné stanovisko, že vyšší nadání je omezeno na určité „vrstvy“ obyvatelstva.

„Nadání není monopolem jedné společenské třídy.“ (Siemens)

V nacionálněsocialistickém státě se proto selekce a státní podpora neprovádí podle „stavů“ nebo „společenských tříd“, ale výhradně podle schopností a výkonů, způsobilosti a postoje. Živým důkazem toho jsou nacionálněpolitické výchovné ústavy, školy Adolfa Hitlera, Langemarckovo studium a Ordensburgen. Vychovávají budoucí vůdce německého národa ve všech oblastech.

Nízké plodnosti nordických národů stojí v kontrastu s vysokou porodností zejména těch evropských národů, které vykazují asijské příměsi.

V roce 1933 činil přirozený přírůstek obyvatelstva Německa s přibližně 66 miliony obyvatel 233 297, v roce 1933 činil přirozený přírůstek obyvatelstva Polska s přibližně 32 miliony obyvatel 402 465.

Nebezpečí rasové proměny Evropy je velké! Ještě je čas ho zažehnat!

Válka a protiselekce

Každá válka představuje čistou formu protiselekce. Právě ti nejschopnější a nejvýkonnější ztrácejí své životy na bojištích. Německo ztratilo ve světové válce 2 miliony svých nejlepších mužů. Tři čtvrtě milionu lidí padlo za oběť nepřátelské hladové blokádě. 40 % všech aktivních důstojníků, kteří představovali vysoce kvalitní výběr nordických lidí, padlo v letech 1914 až 1918, více než polovina studentů, kteří šli do války, se již nevrátila.

Obrovské byly také ztráty letců, kteří představovali nejkvalitnější lidský materiál. Totéž platí i pro letce nepřátelských států. I oni patřili z převážné části k nordické rase a v důsledku svých obzvláště nebezpečných misí utrpěli nejvyšší ztráty.

Válka ničí nejen nejlepší dědičný materiál, ale zároveň zachovává ten méněcenný.

K tomu se přidává ještě pokles porodnosti. Světová válka stála Německo 3,5 milionu dětí, které se nenarodily.

Pouze životaschopný, zdravý národ může takový krvácivý úbytek úspěšně překonat.

Vůdce o válce a jejím překonání z hlediska populační politiky: *„Úspěšný výsledek této války postaví Německou říši před úkoly, které bude schopna splnit pouze zvýšením počtu obyvatel. Je proto nezbytné, aby se prostřednictvím nárůstu*

porodnosti zaplnily mezery, které válka v národním tělese zanechala.“

Z rozkazu říšského vůdce SS ze dne 28. října 1939: *„Mnohé vítězství zbraní znamenalo pro národ zároveň zničující porážku jeho životní síly a krve. Smrt nejlepších mužů, jakkoli je politováníhodná, není v tomto případě bohužel tím nejhorším. Mnohem horší je absence dětí, které nebyly počaty během války živými a po válce mrtvými.“*

Boj proti méněcennému dědičnému materiálu — státní opatření

V knize „Mein Kampf“ Vůdce říká: *„Ti, kdo jsou fyzicky a psychicky nezdraví a neschopní, nesmí své vlastní utrpení přenášet na těla svých dětí.“*

Nad našimi činy stojí národní společenství.

Je neudržitelný stav, když ve státě nabývá vztah mezi tvůrčími a netvůrčími vrstvami nezdravých forem. Pracovitá část obyvatelstva musí živit mrzáky a nevyléčitelně nemocné. V roce 1932 byly úřady učiněny následující závěry o sociálním zabezpečení jednoho německého města:

Příjemce sociální renty dostával ročně	244 RM.
Příjemce malé renty	433 RM.

„Nezaměstnaný v sociální péči“ 500 RM.

Duševně nemocní, idioti, slepci, mrzáci, hluchoněmí dostávali na osobu 1944 RM.

Existují šílenci, kteří dosud stáli stát mnoho desítek tisíc marek. V roce 1926 došlo v Německu k 570 vraždám, 810 loupežím a 6800 případům smilstva a znásilnění. Tito zločinci stáli stát mnoho milionů marek. Někteří z nich se také rozmnožili. Vyloučením těchto lidí lze ušetřit obrovskou částku, kterou lze využít k jiným účelům.

Povinnosti státu

Státní opatření smí sloužit výhradně k zachování a podpoře cenného národního tělesa a jeho nejlepších ras. Stát musí dále dbát na to, aby na jedné straně nezůstávalo zachováno méněcenné dědičné vybavení, zatímco na druhé straně by se cenné vybavení rozmnožovalo tak slabě, že by jeho existence pro národ byla ohrožena.

Kdo si je vědom své dědičné zátěže a přesto plodí nezpůsobilé potomstvo, hrubě porušuje zákony života.

Hřeší proti svému národu a své rase.

Tam, kde tento smysl pro odpovědnost vůči národnímu společenství chybí, je povinností státu zasáhnout do těchto domnělých „práv“ jednotlivce.

Kdo se dobrovolně nepodřídí tomuto morálnímu řádu, ztrácí právo na zvláštní ochranu.

Je povinností, aby se nerodili lidé, kteří zbytečně využívají sílu druhých a pro které je život sám o sobě utrpením. Každý přirozený národ ve správném poznání brzy vylučuje méněcenné. U takzvaných „kulturně vyspělých národů“ podpořila falešná láska k bližnímu, šířená především církevními kruhy mezi široké masy, doslova protiselekci.

Církev porušuje přirozenost a zdravý rozum

Církev označuje každý rozumný zásah za porušení božského řádu světa. Je však více než podivné, proč se tyto instituce nevyslovují také proti zabíjení zvířat nebo jakémukoli lékařskému zásahu. Je naprosto nesmyslné tvrdit, že to, co považujeme za méněcenné, je vůlí Boží. Pak bychom také neměli právo zbavit vraha nebo zločince jeho svobody a každý slušný člověk by byl vůči těmto zločinům bezmocný. Právě přírodní zákony a jejich poznání nám ukazují, že život našeho národa a zachování čistoty jeho krve jsou důležitější než blaho člověka s těžkým dědičným postižením.

Měřítko nesmí být kladeno na osobní já, ale pouze na celý národ.

Platí však také následující empirické skutečnosti: Většina lidí s dědičnými nemocemi nemá žádný smysl pro odpovědnost vůči svým potomkům. K tomu jim zcela chybí porozumění.

V roce 1877 bylo v německých blázincích ošetřováno 40 375 osob, v roce 1926 to bylo již 252 793 (!) osob. V USA se procento duševně nemocných od roku 1904 do roku 1929 více než zdvojnásobilo.

Nacionální socialismus i v tomto případě zasáhl logicky.

Postoj Vůdce vyjadřují jeho slova: *„Požadavek, aby se vadným lidem zabránilo plodit vadné potomstvo, je požadavek, který se opírá o ty nejrozumnější důvody, a jeho řádné splnění je tím nejhumánnějším lidským činem. Nešťastné a nezasloužené utrpení milionů lidí bude ušetřeno, v důsledku čehož dojde k postupnému zlepšení národního zdraví.“*

Německá vláda přijala 14. července 1933 „Zákon o prevenci dědičných chorob u potomstva“. Zákon stanoví:

1. Osoba trpící dědičnou nemocí může být chirurgickým zákrokem zbavena plodnosti (sterilizována), pokud podle zkušeností lékařské vědy lze s velkou pravděpodobností očekávat, že její potomci budou trpět závažnými tělesnými nebo duševními dědičnými vadami.

2. Dědičně nemocným ve smyslu zákona je ten, kdo trpí jednou z následujících nemocí: vrozená slabomyslnost, schizofrenie (rozdvojená osobnost): duševní choroba s úplnou změnou osobnosti, citovou vyprázdněností, uzavřením se vůči vnějšímu světu, cirkulární šílenství: duševní choroba se střídavými stavy vzrušení a skleslosti, dědičná epilepsie, dědičný tanec svatého Víta, dědičná slepota, dědičná hluchota, těžká tělesná vada.

3. Dále může být sterilizován ten, kdo trpí těžkým alkoholismem.

O sterilizaci rozhoduje soud pro dědičné zdraví.

Jeden z mnoha příkladů, které ukazují nutnost těchto opatření ve správném světle (podle A. Drechslera, čas: několik let před převzetím moci). „Rodina pomocného výhybkáře. Otec pil a zemřel na tuberkulózu. Matka je nemravná a nesnášenlivá. Mají dva syny a dvě dcery. 26letá Helene onemocněla syfilisem. Má dvě děti, z nichž jedno je v současné době v nemocnici a druhé v soukromé péči na náklady města. 24letý Alfred je nakažený syfilisem, nakazil svou snoubenku a zplodil s ní čtyři děti. 18letá Melanie je stejně jako její bratr Kurt nakažená syfilisem od ostatních. Alfred se stal metlou lidstva, je to malý, hubený chlapík, ale hrubý a brutální, lenivý a zhýralý. Žil pouze z podpory z veřejných prostředků a z

nemocenského pojištění. Nejen kvůli své tuberkulóze je nebezpečný pro své okolí, ale ještě více kvůli syfilisu. Seznámil se s ženou, která byla také podporována sociálním úřadem. Už 6 let chodí oba ke stejnému okénku a vyzvedávají si podporu. Každý rok se tato částka mírně zvyšuje, protože se rodina rozrůstá. Mají již čtyři děti, nakažené syfilisem a tuberkulózou.“

Sterilizovaný člověk netrpí kromě ztráty plodnosti žádným fyzickým postižením.

Tímto zákonem byl dokončen nezbytný začátek procesu očištění národa. Účinek tohoto zákona bude patrný již v příští generaci. Bylo to rozhodnutí neocenitelného významu, když nacionálněsocialistický stát s neochvějnou energií ukončil tuto nemožnou situaci.

Skutečnost, že recidivisté mají potomky s výraznou dědičnou zátěží, zohledňuje druhý zákon. Dne 24. listopadu 1933 byl přijat „Zákon proti nebezpečným recidivistům a o opatřeních k jejich zajištění a nápravě”. Tímto zákonem jsou z národního společenství vyloučeny určité prvky nepřátelské vůči společenství.

Nejúčinnějším zákonem, který vstoupil v platnost v nejkratším čase, je přijetí „norimberských zákonů” ze dne 15. září 1935. Jedná se o „zákon na ochranu německé krve a německé cti”. (Obr. 10.)

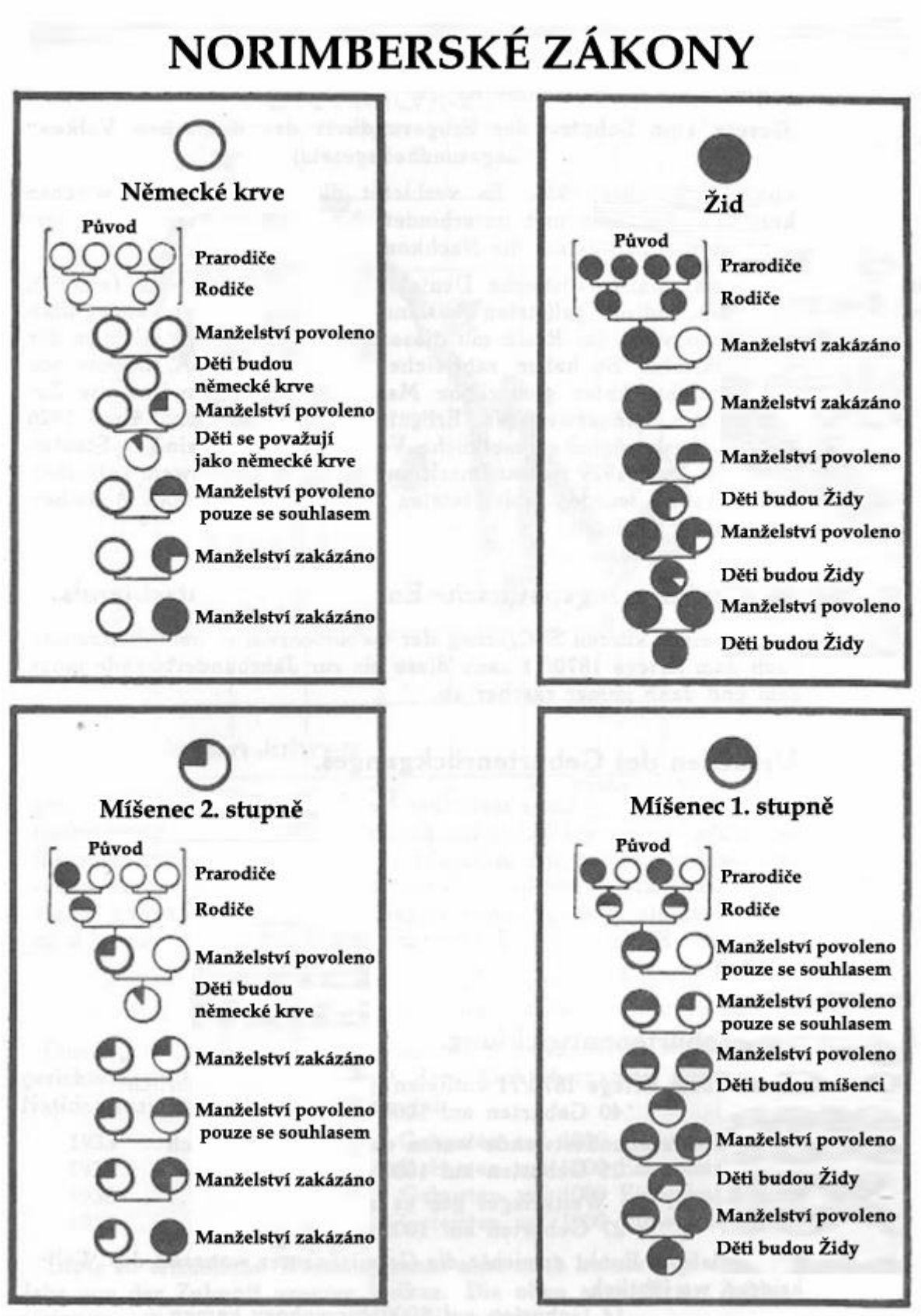

Obr. 10. Zákonná ochrana před cizím židovstvím

Tento zákon chrání německý národ před smíšením s cizí krví. Zároveň určuje, kdo se může stát občanem říše. Tímto zákonem byla náhle zastavena již pokročilá rasová degenerace německého národa.

Dalším opatřením je „Zákon na ochranu dědičného zdraví německého národa“ (zákon o manželském zdraví) z 18. října 1935. Zakazuje sňatky mezi nemocnými lidmi a tím zabraňuje přenosu poškozeného dědičného materiálu na potomky.

Opatření jiných států

Nacionálněsocialistické Německo bylo samozřejmě ostře napadeno nepřátelskými cizími státy vedenými Židy, ačkoli Říše nebyla jediná na světě, která přijala tato opatření. Řada států USA již před několika desítkami let přijala zákonná opatření, aby zabránila šíření méněcenného dědičného materiálu. Poprvé byly v tomto smyslu přijaty zákonné úpravy v některých státech USA v roce 1926 a v Dánsku a částech Švýcarska v roce 1929. V Kalifornii bylo v posledních 20 letech téměř 9000 lidí sterilizováno.

Demografický vývoj Německa

Po krátkém nárůstu porodnosti v desetiletí po válce v letech 1870/71 porodnost do přelomu století pomalu klesala a poté stále rychleji.

Příčiny poklesu porodnosti

Jsou především duševní povahy. Pokles porodnosti nastal především v bohatých kruzích, které se z důvodu pohodlnosti a požitkářství zdráhaly vychovávat odpovídající počet dětí. Široké masy pak tento příklad napodobily. Dnes se musí situace obrátit a v lépe situovaných kruzích musí počet dětí výrazně vzrůst (obr. 11).

Vývoj porodnosti

Po válce v letech 1870/71 připadalo v Německu ročně 40 narozených dětí na 1000 obyvatel. Na přelomu století to bylo již jen 35 narozených dětí na 1000 obyvatel ročně. Na počátku světové války připadalo přibližně 27 porodů na 1000 obyvatel ročně. Nejnižší úroveň porodnosti byla zaznamenána během světové války, kdy připadalo 14 porodů na 1000 obyvatel ročně.

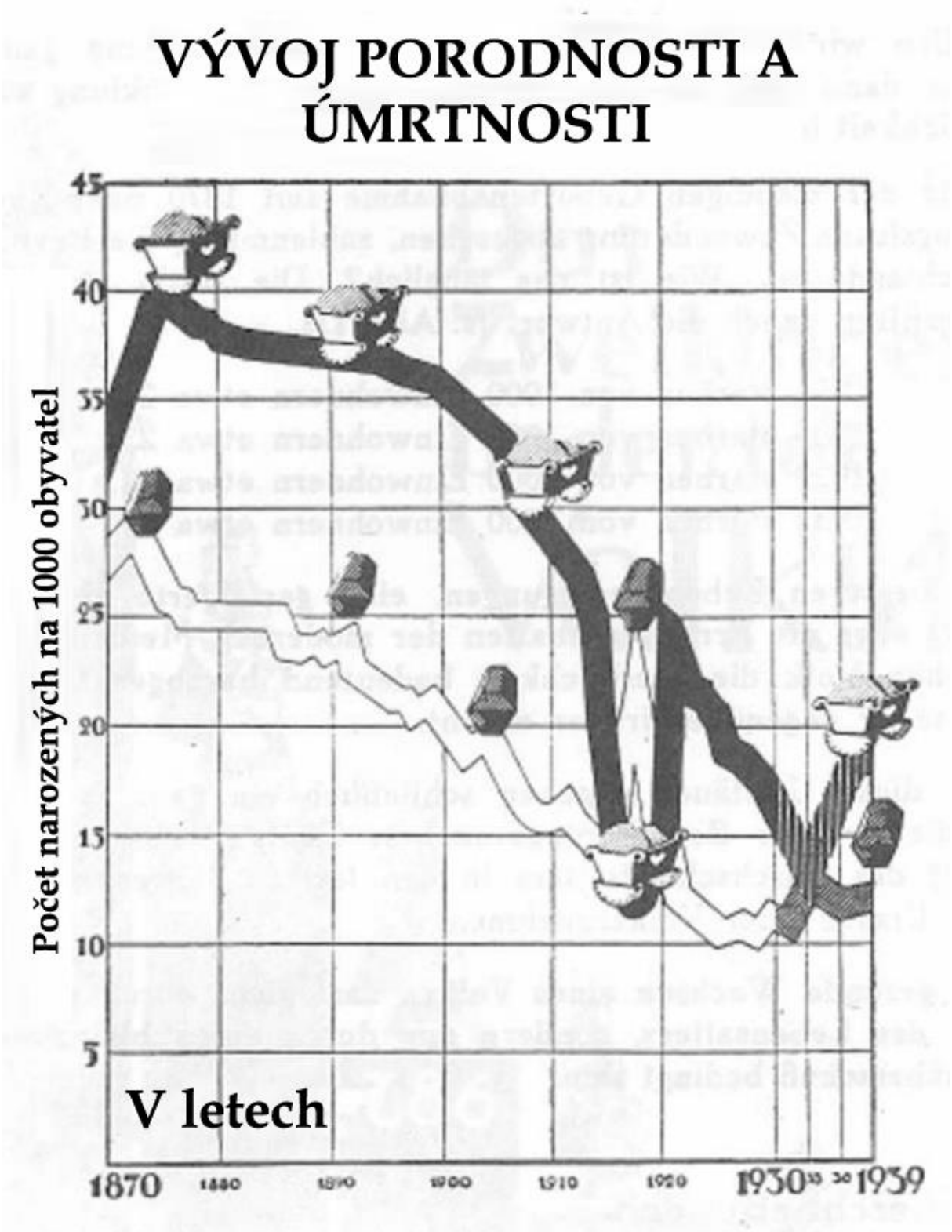

Obr. 11. Pouze zvýšení porodnosti zajistí budoucnost našeho národa.

Ještě děsivější je následující obrázek, který ukazuje pokles porodnosti. V roce 1870 bylo při 42 milionech obyvatel přibližně 2 miliony narozených dětí, v roce 1933 bylo při 65 milionech obyvatel přibližně 0,9 milionu narozených dětí.

Obrovský obrat přinesla změna duševního postoje, který se opět zaměřil na rodinu, s nástupem nacionálního socialismu k moci (obr. 11). V roce 1933 bylo 14,7 narozených na 1000 obyvatel, v roce 1935 19,9 narozených na 1000 obyvatel, v roce 1938 19,7 narozených na 1000 obyvatel a v roce 1939 20,8 narozených na 1000 obyvatel.

Tento potěšující obrat však zdaleka neznamená, že budoucnost našeho národa je zajištěna. Výše uvedené počty ještě nezaručují potřebný nárůst populace.

Chceme-li přesně rozpoznat vývoj populační politiky, musíme kromě vývoje porodnosti brát v úvahu také úmrtnost.

Nižší úmrtnost je zavádějící

Navzdory neustálému poklesu porodnosti od roku 1870 se počet obyvatel Německa zvyšoval, nepočítáme-li bezvýznamnou imigraci. Jak je to možné? Odpověď nám dává neustále klesající úmrtnost (viz obr. 11). V roce 1870 zemřelo z 1000 obyvatel přibližně 28, v roce 1900 zemřelo z 1000 obyvatel přibližně 23, v roce 1927 zemřelo z 1000

obyvatel přibližně 12 a v roce 1932 zemřelo z 1000 obyvatel přibližně 11.

Lepší životní podmínky, lepší hygiena, ale zejména pokroky moderní medicíny významně snížily úmrtnost německého obyvatelstva a prodloužily průměrnou délku života.

Všechny tyto okolnosti nakonec vytvořily zcela mylný obraz o charakteru populačního růstu v Německu. Skutečnou příčinou populačního růstu je zvýšení průměrného věku v posledních desetiletích.

Zdravý růst populace nesmí být podmíněn zvýšením průměrného věku, ale pouze trvalým přebytkem porodnosti.

Sňatky

S výjimkou přirozeného poklesu během světové války vykazují pomalý nárůst, který se s vítězstvím nacionálněsocialistického světonázoru výrazně zrychlil. Teprve sociální opatření nového Německa vytvořila nezbytné předpoklady pro zvýšený počet sňatků a zakládání rodin. V roce 1932 připadalo na 1000 obyvatel 7,9 sňatků, v roce 1934 připadalo na 1000 obyvatel 11,2 sňatků.

Nezapomínejme však, že pro zachování a rozmnožování národa není rozhodující počet sňatků, ale

plodnost manželství. V roce 1894 připadalo na jeden sňatek 4,1 dítěte, v roce 1914 připadalo na jeden sňatek 3,6 dítěte, v roce 1926 připadalo na jeden sňatek 2,2 dítěte a v roce 1930 připadalo na jeden sňatek 1,7 dítěte. (Obr. 12.)

Každý sňatek musí mít čtyři děti, aby byla zachována populace.

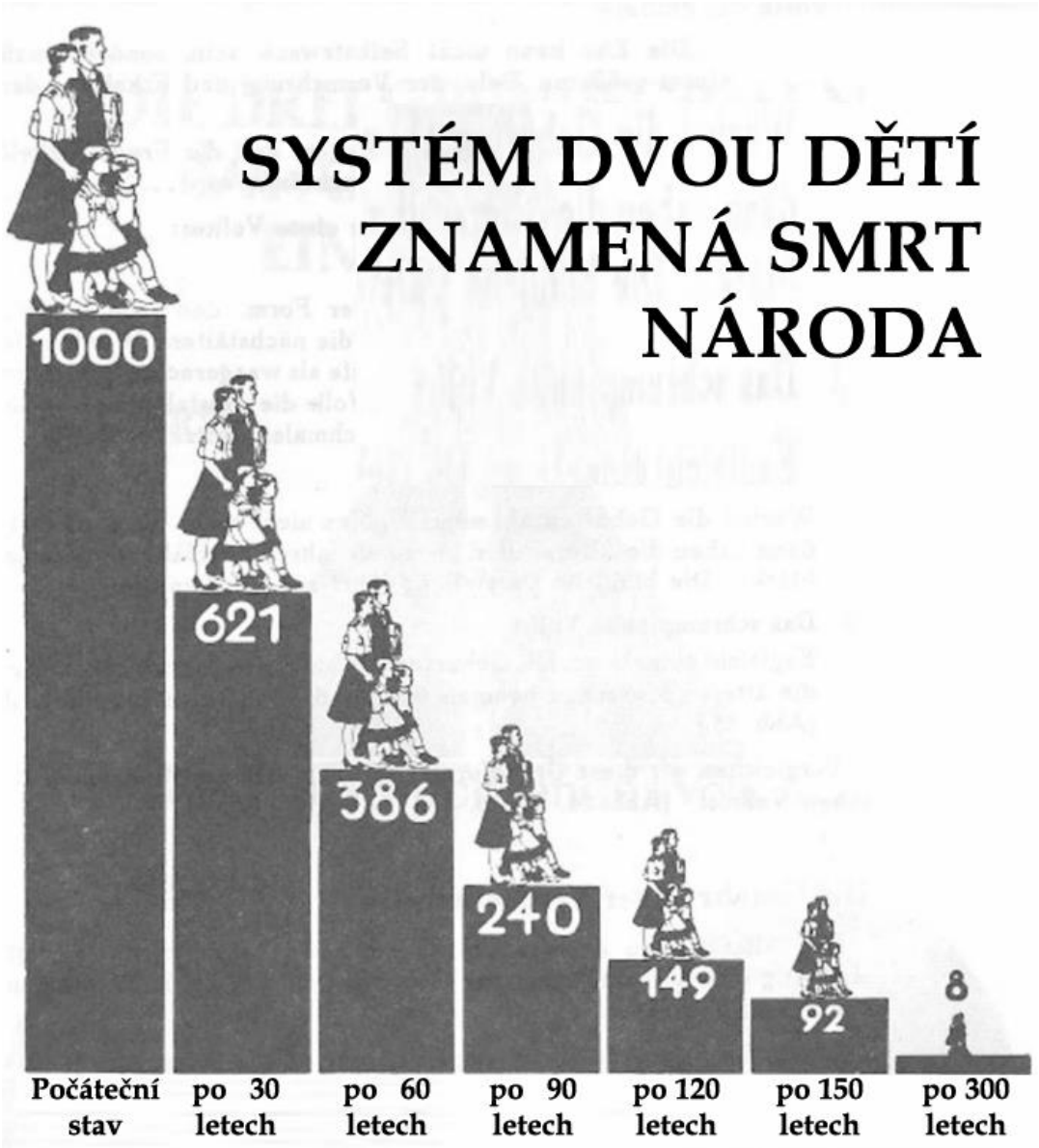

Obr. 12. Systém dvou dětí odsuzuje národ k zániku!

Názor, že s dvěma dětmi v každém manželství by měla

být zajištěna existence národa, je mylný. Abychom získali správný obraz, musíme vzít v úvahu také úmrtnost dětí. Dále je třeba vzít v úvahu, že mnoho manželství zůstává neplodných a že zákon o prevenci dědičných chorob a další opatření (manželské poradenství) vyřazují (byť méněcennou) část z dědičného proudu. Z čistě matematického hlediska to znamená, že každé plodné manželství musí mít více než tři děti. (Podle Burgdörfera)

Slova Vůdce: *„Manželství není samoúčelné, ale musí sloužit vyššímu cíli, jímž je rozmnožení a zachování druhu a rasy.“ „Stát musí zajistit, aby plodnost zdravých žen nebyla omezena...“*

Tři základní formy věkové struktury obyvatelstva:

1. Zdravé, rostoucí obyvatelstvo: Vykazuje věkovou strukturu, ve které je každá mladší věková skupina silněji zastoupena než skupina o rok starší. Pokud jsou lidé určité věkové skupiny znázorněni jako vodorovné vrstvy, zdravý národ má tvar pyramidy se širokou základnou a úzkým vrcholem.

2. Stagnující národ: Pokud počet narozených dětí v národu již významně neroste, věkové skupiny do 45 let mají přibližně stejnou sílu. Obrazné znázornění vede k tvaru zvonu.

3. Ubývající populace: Připomíná urnu. Počet narozených dětí z roku na rok klesá, starší lidé převažují. (Podle Burgdörfera.) (Obr. 13.)

Porovnejme tyto základní tvary s věkovou strukturou německé populace (obr. 14, 15, 16, 17).

Nebezpečí stárnutí

Věková struktura našeho obyvatelstva až do převzetí moci jasně ukazuje pokles porodnosti a nárůst počtu starších ročníků.

Pokud se obyvatelstvo neomlazuje, směřuje ke stárnutí. Stává se starým národem. Pracovní síla se zmenšuje, počet osob závislých na sociálních dávkách a neschopných práce se zvyšuje. Sociální zátěž se stále zvětšuje.

V roce 1930 připadalo na 100 osob v produktivním věku (ve věku 15 až 65 let) 9 osob starších 65 let, které potřebovaly podporu.

Pokud příznivý vývoj od roku 1933 nebude pokračovat, v roce 1980 připadne na 100 osob v produktivním věku již 25 osob, které budou potřebovat podporu.

Na základě vývoje počtu obyvatel do roku 1933 vzniká následující obraz: v roce 1910 mělo Německo 5

milionů obyvatel starších 60 let, v roce 1990 by mělo Německo 11 milionů obyvatel starších 65 let.

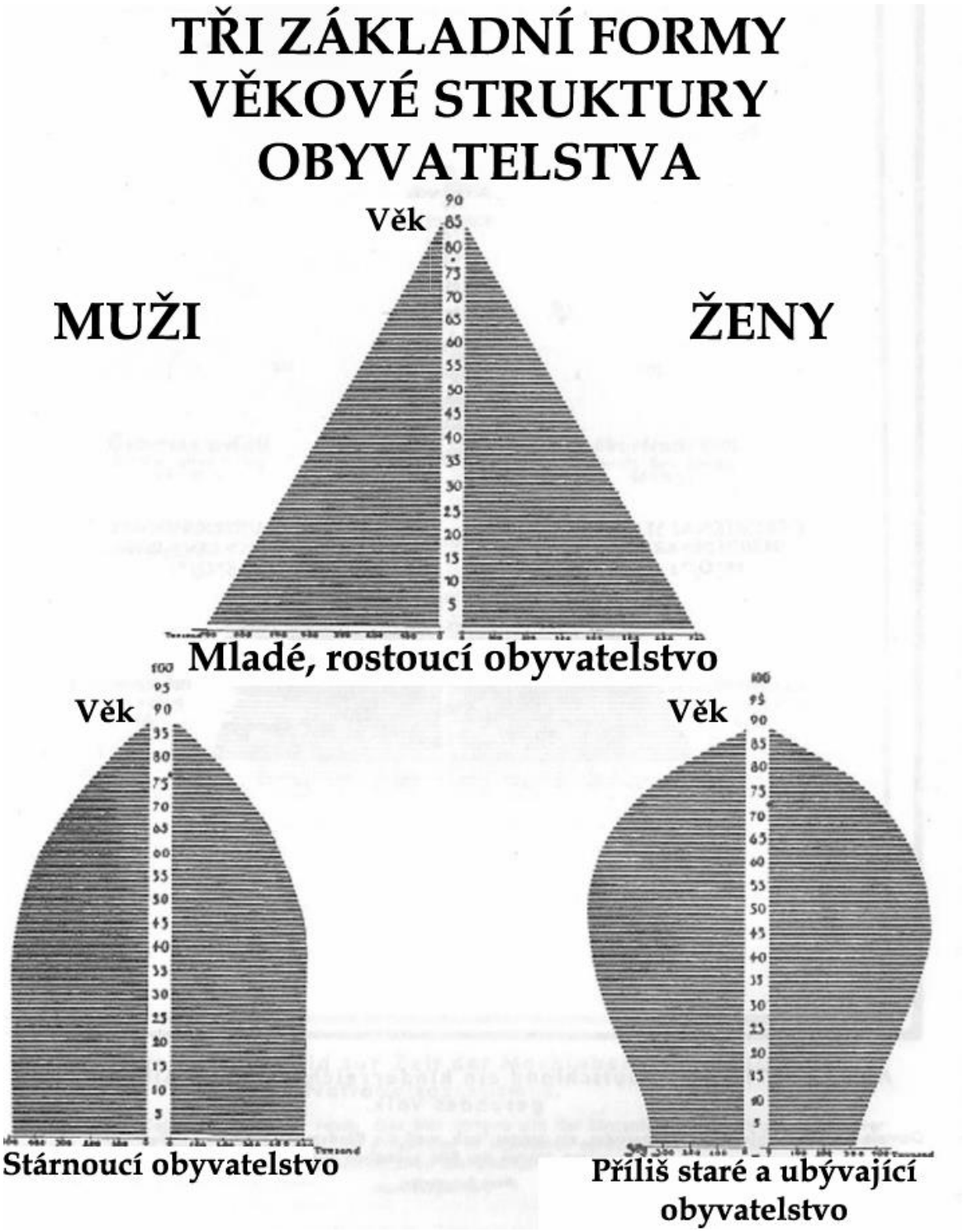

Obr. 13. Německý národ nesmí stárnout ani se zmenšovat, ale musí růst! Zobrazení věkových skupin v

horizontálních pruzích. Každý pruh odpovídá počtu žijících osob určité věkové skupiny. (Podle Burgdörfera)

VĚKOVÁ STRUKTURA OBYVATELSTVA V NĚMECKÉ ŘÍŠI V ROCE 1910
MUŽI
ŽENY
POKLES PORODNOSTI V DŮSLEDKU VÁLKY V LETECH 1870/71
POKLES PORODNOSTI V DŮSLEDKU VÁLKY V LETECH 1870/71

Obr. 14. V roce 1910 bylo Německo národem s velkým počtem dětí a zdravou věkovou strukturou. Tehdy bylo Německo rostoucím, mladým národem, protože počet dětí byl vysoký. Pokles porodnosti během několika let tuto situaci zásadně změnil. (Podle Burgdörfera)

Obr. 15. Taková byla situace v době převzetí moci nacionálními socialisty. V roce 1920 porodnost velmi rychle klesla. Situace se blížila tvaru urny. Počet lidí středního a staršího věku vzrostl, počet dětí se však znepokojivě snížil. Pokud by příznivý nárůst porodnosti od roku 1933 nepokračoval, vyhlídky do budoucna by byly velmi špatné. (Podle Burgdörfera)

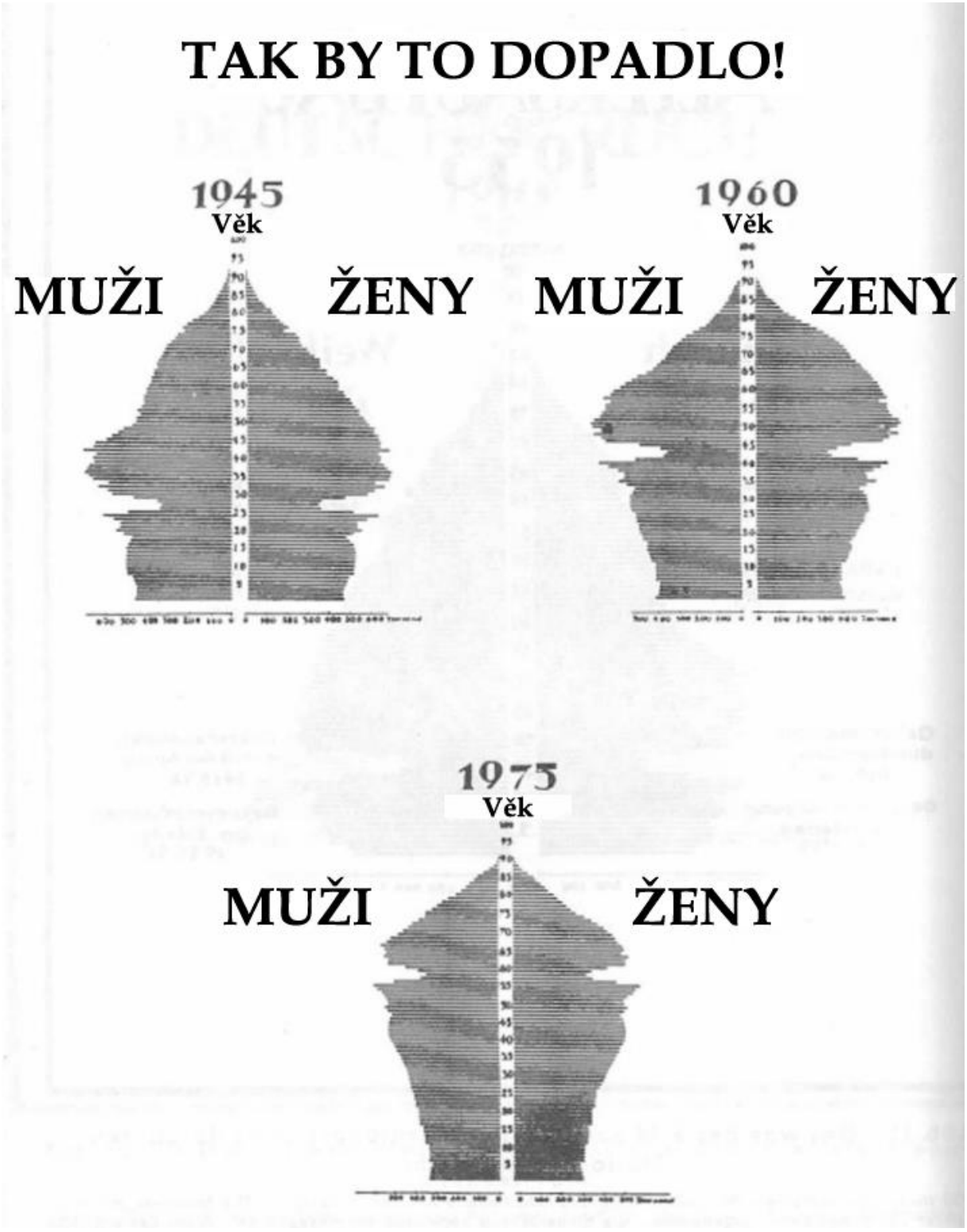

Obr. 16. Pouze nacionální socialismus mohl zabránit tomuto úpadku našeho národa. Kdyby nacionální socialismus nezměnil německý národ opět v národ s

vysokou porodností, pak by vývoj nabral směr, který ukazují obrázky věkové struktury obyvatelstva v letech 1945, 1960 a 1975. (Podle tab. 401 Statistiky Německé říše)

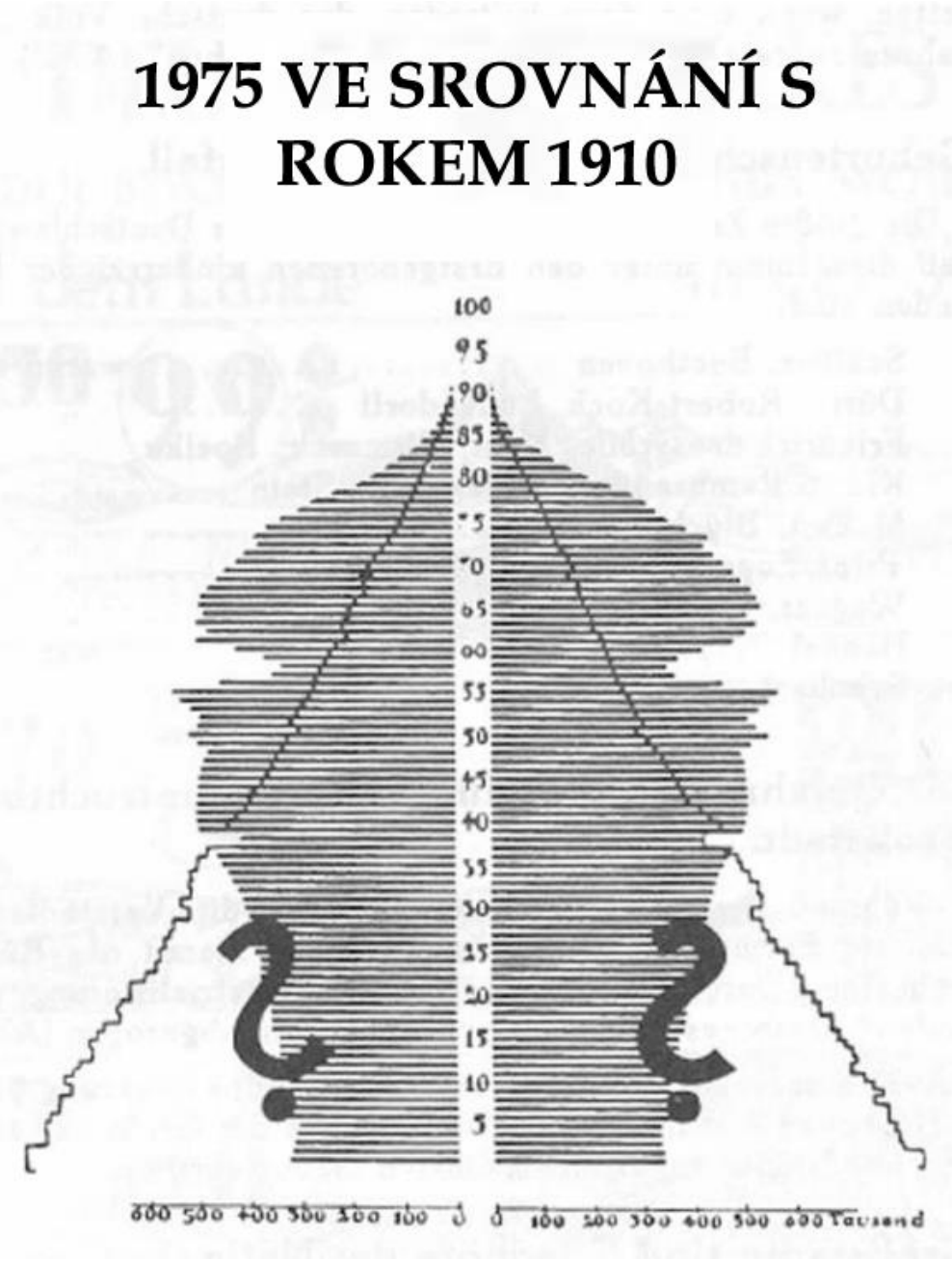

Obr. 17. Esesmane, i ty musíš udělat vše pro to, aby se naše populační pyramida opět postavila na širokou základnu! (Podle Burgdörfera)

Obrovská výkonnost říše spočívá z velké části na dnes ještě příznivém složení populace v produktivním věku.

Ještě je čas zachránit říši před biologickou a rasovou smrtí, pokud přispějeme k tomu, aby se německý národ *„za několik let stal národem s nejvyšším podílem mladých lidí“* (Astel).

Úbytek porodnosti a nedostatek talentů

Největší počet významných mužů Německa nám ukazuje, že tito muži se nenacházejí mezi prvorozenými dětmi početných rodin:

Schiller, Beethoven	byli	2. dítě
Dürer, Robert Koch, Ludendorff		3.
Friedrich der Große, Kant, Bismarck, Boelke		4.
Kleist, Rembrandt, Freiherr vom Stein		5.
Mozrat, Blücher		7.
Prinz Eugen, J. S. Bach, Weddigen		8.
Wagner, Siemens		9.
Händel	byl	10.
Schubert		13.

Nebezpečí odchodu obyvatelstva z venkova — neplodné velkoměsto

Odchod z venkova znamená smrt národa

Během posledních desetiletí se urbanizace stále více prohlubovala. S tím souvisel i pokles porodnosti. Postupující industrializace vedla k neustálému odlivu cenných lidských kapacit z venkova (obr. 18).

V roce 1930 připadalo na 1000 obyvatel venkova 21 narozených dětí, zatímco ve velkých městech to bylo 13 narozených dětí na 1000 obyvatel. Velká města mají nejnižší porodnost.

Velká města jsou hřbitovy národa!

Velkoměsto jako neplodné shromaždiště

V roce 1927 bylo v Berlíně 9,9 narozených dětí na 1000 obyvatel, v roce 1931 bylo v Berlíně 8,7 narozených dětí na 1000 obyvatel, ve Vídni bylo v roce 1930 10,0 narozených dětí na 1000 obyvatel.

Pokud by se tento trend nezastavil a nepřestalo by docházet k neustálému přílivu obyvatel z venkova, měl by Berlín kolem roku 2050 (předpokladem pro tento příklad je vývoj počtu obyvatel před převzetím moci) pouze asi 100 000 obyvatel (počet obyvatel v roce 1937: 4 250 000) a byl by odsouzen k zániku a chátrání. Problém odchodu obyvatelstva z venkova je naléhavě nutné vyřešit zejména v osídlených oblastech na východě.

Pouze německé rolnictvo může vytvořit nepřekonatelnou bariéru proti náporu východních národů.

Obr. 18. Má to tak pokračovat? Odchod obyvatelstva z venkova znamená smrt národa!

Politika velkých prostorů — rasa — plodnost

Náš národ nedokáže růst dost rychle

Historie nám na mnoha příkladech dokazuje, že národ může provádět politiku velkých prostorů pouze tehdy, má-li k dispozici dostatek lidí. Čím větší je ovládané území, tím větší je potřeba lidí k jeho ochraně (vojáci), k zajištění výživy (rolníci) a k výrobě průmyslových produktů (dělníci). Všechny národy, které z jakýchkoli vnitřních důvodů nebyly schopny současně s posilováním své moci prosadit zvýšení síly národa, byly zničeny. Podívejme se na plodnost evropských národů: V letech 1936–1937 mělo Německo 19,4 porodů na 1000 obyvatel. Švédsko 14,2; Norsko 15,1; Anglie 15,5; naproti tomu Polsko (dříve) 26,2; Rumunsko 31,5; Ukrajina 34,0.

Hrozba od východních sousedů

Početní vývoj Germánů, Románů a východních lidí slovanského jazyka:

	Germáni	Románi	Východní národy
1810	59 milionů	63 milionů	65 milionů
1930	149 milionů	121 milionů	226 milionů
1960	160 milionů	133 milionů	303 milionů

Nebezpečí šíření jiných národů

Ruský národ se každoročně rozrůstá o přibližně 3 miliony obyvatel, v asijském prostoru se Japonsko za posledních 70 let zdvojnásobilo. Ročně přibývá přibližně jeden milion obyvatel. Stejně tak Čína a Indie neustále zvyšují počet obyvatel navzdory mnoha hladomorům a epidemiím (obr. 19).

V důsledku vyšší plodnosti představují pro nás východní národy slovanského jazyka velké nebezpečí.

Pokud se sami nepostaráme o odpovídající počet potomků a neposílíme nordické genetické dědictví, bude nordická krev stále více vytlačována východní a východobaltskou.

Nordická rasa, nebo můžeme klidně říci germánské národy, jsou z hlediska plodnosti na posledním místě.

Počet narozených dětí však rozhoduje o osudu národů.

Úplné vítězství

Německé vítězství zbraní je úplné pouze tehdy, pokud je následováno vítězstvím dítěte (obr. 20).

Obr. 19. Nebezpečí velké plodnosti východních národů slovanského jazyka

„Každý národ má v boji o přežití k dispozici dvě zbraně: svou obranyschopnost a svou přirozenou plodnost. Nikdy nezapomínejte, že samotná obranyschopnost nemůže zajistit národu přežití do daleké budoucnosti, ale že k tomu je nezbytný také nevyčerpatelný zdroj jeho plodnosti.“ (Říšský vůdce SS)

Vítězství nacionálního socialismu

Adolf Hitler nasměroval německý národ zpět na cestu života. Díky průlomu nacionálněsocialistické ideologie byla nesmírně posílena vůle německého národa. Nikdy předtím se žádnému muži nepodařilo dobrovolně získat takovou podporu.

Boj proti degeneraci je v plném proudu. Pro nás může tato válka skončit pouze vítězstvím, které zajistí budoucnost německého národa.

Demografická opatření v novém Německu

Změna

Nacionálněsocialistická vláda bojuje proti omezení porodnosti. Zákonná opatření umožňují uzavření manželství ve větší míře.

1. června 1933 byl přijat zákon o snižování nezaměstnanosti a stanovena pravidla pro poskytování manželských půjček. Upřednostňování rodin s více dětmi se tak stalo skutečností. Daňová legislativa vycházela z demografických úvah. Totéž platilo pro poskytování půjček početným rodinám (vyhláška o přídavcích na děti ze dne 15. září 1935). „Zákon o sjednocení práva na uzavření manželství" ze dne 30. dubna 1938 měl velký význam z demografického hlediska. Tento zákon upravuje možnost rozvodu v případě bezdětnosti. Nařízením o přídavcích na děti ze dne 9. prosince 1940 se poskytují zákonem stanovené přídavky na třetí a každé další dítě. Věková hranice byla zvýšena z 16 na 21 let. Přídavky nejsou vázány na příjem. Dalším opatřením na podporu početných rodin je zřízení zařízení „Matka a

dítě“ v rámci NSV. Hlavním prostředkem boje za zachování národa je návrat části městského obyvatelstva na venkov. Vytváření malých zemědělských usedlostí a vazba na půdu se realizuje velmi velkoryse. Zákon o dědičných statcích má zachovat a rozmnožit zdravé rolnictvo. Stanoví, že dědičným statkářem může být pouze čestný rolník německé krve (Deutschblütiger)[1].

[1] Říšský rasový úřední doklad **Ahnenpaß** tento termín vysvětluje: „Árijského původu (= ‚deutschblütig‘) je podle toho ten člověk, který je z pohledu německého národa nedotčen cizorasovými prvky. Jako cizí zde především platí krev Židů a Cikánů, žijících také v evropském sídelním prostoru, krev asijských a afrických ras a původních obyvatel Austrálie a Ameriky (Indiáni), zatímco např. Angličan nebo Švéd, Francouz nebo Čech, Polák nebo Ital, pokud je sám nedotčen těmito také jemu cizími krevními prvky, musí být považován za příbuzného, tedy za árijského, ač třeba bydlí ve své vlasti, ve východní Asii nebo v Americe nebo je třeba občanem USA nebo nějakého jihoamerického svobodného státu. Je samozřejmé, že nám přitom např. pro uzavření manželství bude bližší německý soukmenovec, dívka čistě německého původu, nežli jiný Árijec vzdálenějšího rasového příbuzenstva.“ – pozn. překl.

Pokrevní myšlenka v SS

Schutzstaffel jako výběr převážně nordických lidí

Příkaz říšského vůdce SS ze dne 31. prosince 1931 v bodě 1 zní: *„SS je spolek německých mužů nordického původu, kteří byli vybráni podle zvláštních kritérií.“*

Naše rasová hrdost

Jádrem nacionalismu je rasová myšlenka. Máme neotřesitelnou víru, že pouze krev, dědičné geny, jsou rozhodující pro trvalý a nejlepší výkon. Tím klademe do popředí myšlenku selekce.

Vzorem pro selekci je fyzicky a duševně zdatný člověk nordicko-germánského typu.

Nemáme být jen sdružením tělesně nejlepších, ale také nejvěrnějších a charakterově nejcennějších.

Rodové společenství – péče o rodinu – otázka potomstva.

Zachování rasově cenného pro budoucnost má jako přirozený předpoklad zapojení rodiny a rodu.

Obr. 20. Kolébky našich dětí musí být stejně zaplněné jako kolébky našich protivníků.

Život jednotlivce ho spojuje s předky a potomky. Prostřednictvím rodiny a rodu dochází ke spojení do národního společenství.

Jednotlivec umírá, podléhá přírodním zákonům.

Předáním své dědičné výbavy se stává živým článkem svého národního společenství.

Jsme touto myšlenkou hluboce prodchnuti. Náš národ je nesmrtelný.

Náš Vůdce o rodině říká: *„Zničení rodiny by znamenalo konec veškerého vyššího lidství ... Je nejmenší, ale nejcennější jednotkou v budování celé státní struktury.“*

Rodina je základem života Říše.

Bez rodiny není možné znovuzrození národa

Je nositelkou budoucích generací. Každý národ se může obnovit pouze prostřednictvím rodiny. Z germánsko-německého cítění vycházíme a zdůrazňujeme naši myšlenku rodu. V úzkém spojení se zákony života musíme brát v úvahu rozrůstání německé rodiny. Rodina je článkem smysluplného společenství rodu, je uznávaným řádem plození budoucích generací.

Výběr partnera

Povinnosti při výběru partnera

Víme: Volba ženy nám v životě dává jedinou možnost zlepšit genetický materiál budoucího pokolení.

O zdraví nebo nemoci, nadání nebo neschopnosti potomků rozhoduje volba partnera našich předků.

Při tomto rozhodujícím kroku v životě muže nesmí hrát roli postavení a bohatství, ale pouze duševní a tělesná zdatnost. Stejně tak je jasné, že ten, kdo má jistotu, že je nositelem neblahých dědičných genů, se toho musí vzdát.

V knize „Mein Kampf" Vůdce říká: *„Neexistuje nic takového jako svoboda hřešit vůči potomstvu, a tím i vůči rase." „Národní stát bude muset nahradit zanedbání všech ostatních v této oblasti. Musí postavit rasu do středu veškerého života. Musí zajistit její čistotu. Musí prohlásit, že děti jsou nejcennějším pokladem národa. Musí dbát na to, aby děti plodili jen ti, kdo jsou zdraví. Existuje jen jedna hanba: aby nemocní nebo vadní rodiče přiváděli děti na svět; a jedna nejvyšší čest: aby se toho zdrželi. A naopak musí být považováno za trestuhodné upustit od toho, aby se národu dostalo zdravých dětí. Zde se musí stát prosadit jako správce tisícileté budoucnosti, podle níž sobecká přání jednotlivce nic neznamenají a musí ustoupit."*

Přesně takovým nedostatkem smyslu pro odpovědnost trpí ten, kdo dobrou genetickou výbavu

dobrovolně nepředává dál a tím omezuje nebo dokonce zastavuje proud života.

Německý životní úspěch

Úspěch v povolání není zdaleka jediným požadavkem společenství. Stejně důležité je plnění biologické povinnosti. Obojí dohromady tvoří německý životní úspěch.

Esesman se musí oženit co nejdříve. Matka jeho dětí musí být nositelkou cenné krve. Pak je jeho rodina v každém ohledu obohacením rodu a národa.

Říšský vůdce SS správně rozpoznal, že musíme hrát hlavní roli v utváření budoucnosti našeho národa, a již 31. prosince 1931 vydal rozkaz k zasnoubení a sňatku.

Zní takto:

1. SS je spolek německých mužů nordického původu, kteří byli vybráni podle zvláštních kritérií.

2. V souladu s nacionálněsocialistickým světonázorem a s vědomím, že budoucnost našeho národa je založena na výběru a zachování rasově a dědičně dobré krve, zavádím s účinností od 1. ledna 1932 „povolení k sňatku“ pro všechny svobodné členy SS.

3. Žádoucím cílem je dědičně hodnotný rod německého, nordicky určeného typu.

4. Povolení k sňatku se uděluje nebo zamítá výhradně na základě rasových a dědičných zdravotních hledisek.

5. Každý esesman, který se hodlá oženit, musí za tímto účelem získat povolení k sňatku od Říšského vůdce SS.

6. Příslušníci SS, kteří přesto uzavřou sňatek v případě zamítnutí povolení k sňatku, budou vyškrtnuti z SS; mohou svobodně odstoupit.

7. Řádné vyřízení žádostí o sňatek je úkolem „rasového úřadu“ SS.

8. Rasový úřad SS vede „Sippenbuch der SS“ (rodovou knihu SS), do níž se zapisují rodiny příslušníků SS po udělení povolení k uzavření manželství nebo potvrzení žádosti o registraci.

9. Říšský vůdce SS, vedoucí rasového úřadu a úředníci tohoto úřadu jsou vázáni přísahou mlčenlivosti.

10. SS si je vědoma, že tímto rozkazem učinila krok velkého významu; posměch, pohrdání a nepochopení se nás nedotknou, budoucnost patří nám!

Říšský vůdce SS, H. Himmler.

Z projevu říšského vůdce SS z roku 1935: *„Tak jsme se vydali na cestu a podle neměnných zákonů kráčíme jako nacionálněsocialistický, vojenský řád mužů nordického původu a jako přísahající společenství jejich rodů vstříc vzdálené*

budoucnosti a přejeme si a věříme, že nebudeme jen potomky, kteří bojovali lépe, ale navíc i předky vzdálených generací, nezbytných pro věčný život německého germánského národa.“

Tím jsou stanoveny zásady pro výběr manželky příslušníka SS. Tím jsou také vytvořeny základy pro to, aby Schutzstaffel přímo přispěla k vytvoření vůdčích rodů budoucích generací.

Lebensborn — sociální péče

Populační politika založená na rasovém principu zajišťuje budoucnost Německa.

Pro úspěšnou realizaci těchto poznatků našla Schutzstaffel správné praktické řešení. Říšský vůdce SS založil 12. prosince 1935 spolek „Lebensborn e. V.“.

„Lebensborn“ je výrazem našeho rodového společenství. Počet domovů, které se nacházejí v nejkrásnějších částech říšských krajů, neustále roste. Domovy „Lebensborn“ jsou k dispozici všem německým nastávajícím matkám, které jsou rasově a geneticky zdravé. Pomoc je poskytována formou rad a praktické pomoci.

Sdružení „Lebensborn“ také velmi aktivně pomáhá při řešení problému nemanželských nebo předmanželských dětí. I když otec dítěte nepatří k

Schutzstaffel, zdatná německá matka najde právě ve své nejtěžší hodině potřebnou láskyplnou péči a podporu.

Tím Schutzstaffel přispívá k porozumění v záležitostech, které se týkají celého německého národa a jsou pro jeho budoucnost otázkou života a smrti.

Pomoc formou činu

Zákon o péči o vdovy a sirotky, který říšský vůdce vydal 7. listopadu 1937, je dalším krokem k realizaci našeho pojetí rodu.

To se projevuje v činech! Žena a děti zesnulého kamaráda z SS mají po celý život naši ochranu, naše rady a aktivní pomoc.

SS a utváření osudu nordické rasy

Historie nám ukazuje, jak často se v průběhu tisíciletí odehrával vzestup a úpadek vzkvétajících říší a kultur.

Lidstvo vděčí za své největší úspěchy tvůrčí síle nordické rasy. Kdykoli nositelé této kultury zmizeli, nevyhnutelně nastal úpadek.

V posledních stoletích se proces denordizace stále více prohluboval.

Je zánik nordického dědictví nevyhnutelným osudem?

Naše odpověď je jasné ne!

Vítězství je naše

Seznámili jsme se s kořeny denordizace a poukázali jsme na nebezpečí, která nás dnes obklopují. Nacionálněsocialistický stát tato nebezpečí správně rozpoznal. Již byly vytvořeny zákony, které mají zabránit dalšímu úpadku. A byly také zahájeny kroky, které v tomto smyslu informují celý náš národ. Kromě toho musíme, pokud skutečně chceme mít vedoucí postavení v germánském prostoru, provést odpovídající řízení všech germánských národů.

Místo denordizace musí cílevědomě nastoupit nordizace.

Biologické poznání vyžaduje jasné oddělení ras.

Nevýhody rasového míšení jsou nám známy.

Velká kolonizační činnost, spočívající v osídlování východu nordickými rolníky, vytvoří hráz proti postupu východních národů slovanského jazyka.

Schutzstaffel se i v tomto případě postavila do čela řešení těchto životně důležitých otázek a bude plnit úkoly, které jí byly svěřeny, v souladu se svými zákony.

Pak se na základě našeho postoje stane porozumění a vůle k podpoře a posílení nordické rasy společným majetkem všech nordicko-germánských lidí.

Známe cestu, která vede k vzestupu.

My, muži Schutzstaffel, neseme kromě pocitu odpovědnosti za sebe samé především pocit odpovědnosti za národ a budoucí generace.

Rasová myšlenka je jádrem našeho světonázoru. Dnes již můžeme s radostí konstatovat, že Vůdce i tento boj vyhrál. Adolf Hitler tento boj vyhrál, ne proto, že se vzepřel přírodním zákonům, ale proto, že jim vrátil jejich práva a je ochoten jim zachovávat bezpodmínečnou věrnost.

Chceme patřit k nejlepším Vůdcovým stoupencům a jemu i našemu lidu patří naše plná oddanost a věrnost.

Naše síla a náš duch budou určující a uspořádávající pro novou rasovou strukturu germánských národů Evropy.

Shrnutí našich požadavků

1. Dbej na své zdraví a dokud jsi ve věku vývoje, zdrž se zejména požívání omamných látek (alkoholu, nikotinu) a sexuální aktivity.

2. Ožeň se co nejdříve. Jen tak budeš moci se svou ženou plně vychutnat rodinné štěstí.

3. Neber si ženu jiného původu. Jsi zodpovědný vůči svému národu a svým potomkům za zachování čistoty krve.

4. Neber si ženu s dědičnou nemocí. Jinak budeš zodpovědný za utrpení svých vlastních dětí a vnoučat.

5. Vyber si pouze zcela zdravou ženu. Skutečný obraz o zdravotním stavu a vlastnostech tvé budoucí ženy ti ukáže její rodina.

6. Tvá žena by měla být rasově přinejmenším stejně cenná jako ty.

7. Snaž se vrátit sebe a své děti na venkov.

8. Vyhýbej se příbuzenským sňatkům, protože nepříznivé dědičné vlastnosti ti téměř vždy zůstanou skryty a u tvých dětí se pak projeví dvojnásobně.

9. Musíš zachovat své dědictví svému národu v co největším počtu dětí. Ve svých dětech žiješ dál.

Literatura

Hitler, Adolf: Mein Kampf. Zentralverlag der NSDAP. Franz Eher Nachf., Mnichov.

Astel, prezident, prof. Dr. H. W.: Rassendämmerung und ihre Meisterung durch Geist und Tat als Schicksalfrage der weißen Völker. Z: Série publikací NS.-Monatshefte, sešit 1. Zentralverlag der NSDAP. Franz Eher Nachf., Mnichov.

Darré, R. Walther: Das Zuchtziel des deutschen Volkes. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Graf, Dr. Jakob: Vererbungslehre, Rassenkunde und Erbgesundheitspflege. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov. 2. vydání.

Günther, Dr. Hans F. K.: Rassenkunde des deutschen Volkes. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Günther, Dr. Hans F. K.: Herkunft und Rassengeschichte der Germanen. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Günther, Dr. Hans F. K.: Führeradel durch Sippenpflege. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Gütt, Rüdin, Ruttke: Zur Verhütung erbkranken Nachwuchses. Gesetz und Erläuterungen. J. F. Lehmanns Verlag. Mnichov.

Hundeiker, Hauptmann Egon: Rasse, Volk, Soldatentum. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Kühn, Staemmler, Burgdörfer: Erbkunde, Rassenpflege, Bevölkerungspolitik. Verlag Quelle & Meyer, Lipsko. 5. vydání.

Lenz, prof. Dr. Fritz: Menschliche Auslese und Rassenhygiene (Eugenik). Svazek II. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Meier-Beneckenstein, Paul: Das Dritte Reich im Aufbau. Übersichten und Leistungsberichte, sv. 3. Junker & Dünnhaupt Verlag, Berlín.

Miller, Richard: Die Rassenlehre und die Weltanschauungen unserer Zeit. Verlag Kurt Stenger, Erfurt.

Reche, profesor Otto: Rasse und Heimat der Indogermanen. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Römpp, Dr. Hermann: Lebenserscheinungen. Franckh'sche Verlagsbuchhandlung, Stuttgart.

Schultz, Dr. Bruno K.: Erbkunde, Rassenkunde, Rassenpflege. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Siemens, prof. Dr. H. W.: Vererbungslehre, Rassenhygiene und Bevölkerungspolitik. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Staemmler, Dr. M.: Rassenpflege im völkischen Staat. J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov.

Sbírka materiálů č. 7 pro světonázorovou výchovu Waffen-SS: Německý národ. Vydáno vzdělávacím úřadem v SS-Hauptamt.

Weinert, prof. Dr. Hans: Die Rassen der Menschheit. Verlag von B. G. Teubner in Leipzig und Berlin.